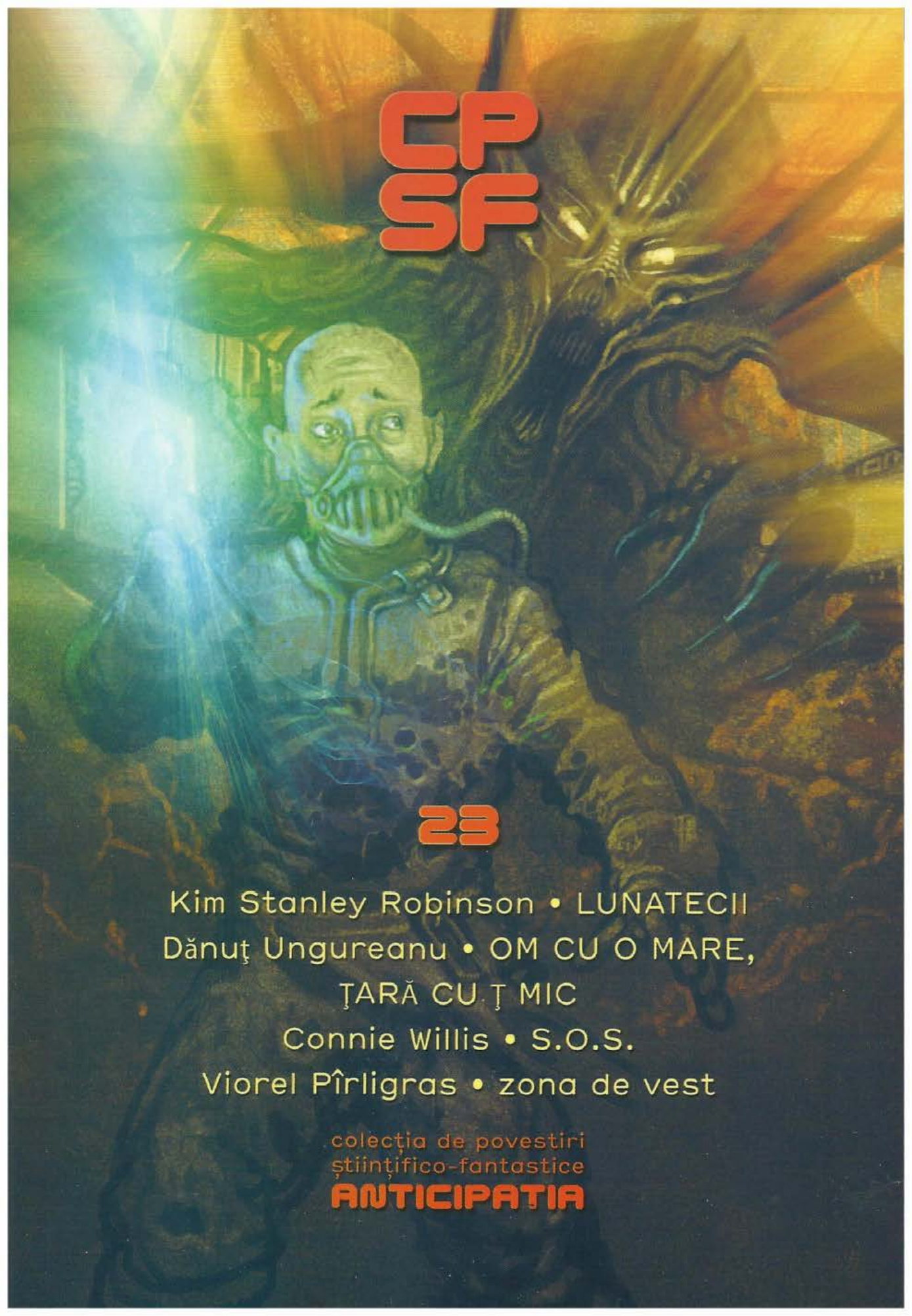
CP
SF
23
Kim Stanley Robinson • LUNATECII
Dănuţ Ungureanu • OM CU O MARE,
ŢARĂ CU Ţ MIC
Connie Willis • S.O.S.
Viorel Pîrligras • zona de vest
colecția de povestiri
științifico-fantastice
ANTICIPAȚIA

10/2014/CPSFA23/serie nouă

Kim Stanley Robinson • LUNATECII / 2

Dănuț Ungureanu • OM CU O MARE, ȚARĂ CU Ț MIC / 40

Connie Willis • S.O.S./ 55

Viorel Pîrligras • ZONA DE VEST 3 / 75

Coperta & design: Valentin NICOLAU / Imagine: Tudor POPA
Redactor-șef: Marian TRUȚĂ / Redactor: Ecaterina DERZSI
Tehnoredactor: Magda BITAY / Editor: Valentin NICOLAU

---

colecția de povestiri
științifico-fantastice
ANTICIPAȚIA
ISSN 1220-8620

Lunatecii

Kim Stanley Robinson

(...) Apoi se întinseră pe paturile lor din rocă, iar Jakob le spuse poveşti despre casa lui, despre şantierele navale din Pacific, despre stânci, vânt şi valuri, şi despre felul în care lumina soarelui se întindea peste toate. Despre jazz-ul din baruri şi despre cum sunetele trompetei şi ale clarinetului se împleteau. (...)

JAKOB le spusese că erau foarte aproape de centrul Lunii. Era cel mai nou membru al celulei, dar deja ajunsese liderul lor.

– De unde ştii? îl provocă Solly.

Aerul era înăbuşitor şi fierbinte, îmbibat cu transpiraţia lor şi cu mirosul înţepător de la tineta din colţ. În întunericul desăvârşit, sub pătura tăcerii de bazalt a rocii, mişcările şi sforăiturile lor reverberau puternic, definind mărimea celulei.

– Presupun că ai văzut asta cu al treilea ochi.

Jakob avu un hohot de râs la fel de mare ca mâinile sale. Era un bărbat masiv, fără putinţă de tăgadă.

– Firește că nu, Solly. Al treilea ochi e pentru a vedea în întuneric. Este un simţ natural. Al treilea ochi preia toate informaţiile de la celelalte simţuri şi le procesează într-o imagine vizuală, transmisă, mai departe, de al treilea nerv optic, care porneşte din frunte spre centrii vizuali din partea posterioară a creierului. Doar că îl poţi folosi numai printr-un act de voinţă – la fel ca pe celelalte simţuri. Nu este magie. Însă noi n-am avut nevoie de el până acum.

– Aşadar, de unde ştii că suntem aproape de centrul Lunii?

– E o problemă de geometrie sferică, o problemă pe care am rezolvat-o împreună cu Oliver. Filonul acesta de albastru trece direct prin nucleu, coborând în inima topită a Lunii, acolo unde nu vom putea ajunge niciodată. O să-l urmăm pe cât de mult putem. Băgaţi de seamă de cât de uşori devenim. Spre centrul lucrurilor, gravitaţia scade.

– Eu mă simt mai greu ca niciodată.

– Tu eşti greu, Solly. Împovărat de neîncredere.

– Unde este Freeman? întrebă Hester cu vocea ei de cioară răguşită.

Nimeni nu răspunse.

Oliver se agită neliniştit pe podeaua aspră, din bazalt, a celulei. Mai întâi Naomi, apoi mutul Elijah, iar acum Freeman. Undeva, acolo, în puţuri şi galerii, în tuneluri şi coridoare – undeva în labirintul întunecat al minelor oamenii dispăreau. Părea că ţarcul lor se golea. Dar celelalte cuşti?

– E liber, în sfârşit, murmură Jakob.

– Este ceva acolo, zise Hester, frica subţiindu-i vocea dură, zgâriindu-l pe Oliver pe creier precum scârţâitul roţilor vagonetului de minereu într-o curbă prea strânsă. E ceva acolo!

Zvonul se răspândise deja printre cuşti, şoptit la ureche sau rostit în grupuri restrânse. Existau mii de puţuri găurite în rocă, sute de camere şi de galerii. Multe dintre acestea erau închise, dar o mare parte rămâneau deschise şi exista destul spaţiu ca să te ascunzi – kilometri întregi. La început dispăruseră câteva dintre vacile lor. Acum dispăreau oameni. Iar Oliver îl auzise pe unul dintre mineri pălăvrăgind, aproape isteric, despre un supraveghetor uriaş care se ţăcănise după ce un accident îi smulsese ambele braţe din umăr – braţele îi fuseseră înlocuite cu proteze, iar supraveghetorul a fugit apoi în întuneric, de unde vâna minerii care umblau singuri, rupându-i în bucăţele, hrănindu-se cu ei.

Se auzi scrâşnetul de oţel al roţilor unui vagonet. În sus, spre puţul central, dincolo de intersecţia tunelului Patruzeci. Probabil că la acea oră a schimbului veneau supraveghetorii. Oare spre ei se îndrepta vagonetul? Urechile lor hipersensibile se concentrară asupra sunetului îndepărtat, nimeni nu respira. Roţile scârţâiră, apropiindu-se. Oliver începu să dârdâie şi mai abitir.

Vagonetul se opri în faţa cuştii lor. Uşa se deschise în întunericul deplin. Niciun sunet nu răzbătea dinspre minerii cuprinşi de tremur.

O lumină albă, puternică, îi izbi în plin şi ei strigară, înghesuindu-se zadarnic în spatele gratiilor. Orbit, Oliver se crispă când simţi mâinile unui supraveghetor apucându-l cu ghearele, cercetându-l pe sub cămaşă şi pantaloni. Prin pupilele precum acele de gămălie întrezări imagini alb-negre, de scurtă durată, a unor corpuri uscăţive supuse unei căutări asemănătoare, apoi începură loviturile. Se auziră ţipete, urlete de durere, plesnete de bici peste piele, un bâzâit electric. Oare deja venise timpul să

le fie capetele bărbierite? Oliver era lovit în stomac, strâns de gât. Hester își acoperise capul cu brațele-i măslinii și păroase. Pielea capului îi era arsă și crestată. Apoi fusese aruncată pe pardoseală.

– Unde e al doișpelea? întrebă sacadat supraveghetorul.

Nimeni nu răspunse.

Supraveghetorii plecară, lumina scăzând pe măsură ce se depărtau, până când se făcu din nou întuneric, întunericul dens și pur care le aparținea. Doar că acum era brăzdat de linii strălucitoare, roșii, fiind spălat de lacrimi dureroase. Cel de al treilea ochi al lui Oliver se deschise puțin, și asta avu darul să-l liniștească, încă reprezenta o experiență nouă. Își putea distinge tovarășii, forme neclare, roș-negre, în întuneric, cu corpurile chircite, respirând convulsiv.

Jakob se mișca printre ei, verificând rănile, consolându-i. Luă între palme fruntea lui Oliver, iar acesta zise:

– Deja se vede.

– Bravo.

În genunchi, Jakob luă tineta, săltă capacul și băgă mâna înăuntru. Scoase ceva afară. Oliver se minună cât de clar putea să vadă toate acestea. Înainte vreme, pete de culoare plutitoare se conturau în întuneric. Dar el întotdeauna crezuse că erau imagini remanente sau halucinații. Doar sub îndrumarea lui Jakob fusese în stare să distingă tiparele, formele și imaginile în care se aranjau petele acelea. Era un act de voință. Aceasta era cheia.

Acum, pe când Jakob curăța cu urină și scuipat obiectul scos din tinetă, Oliver descoperi că ochiul din fruntea sa vedea și mai bine, gravuri sângerii, cu linii ascuțite. Jakob ținea bulgărele deasupra capului, părea să fie o lampă mică, revărsând peste ei o lumină într-o lungime de undă pe care fuseseră mereu capabili să o perceapă, doar că nu avuseseră niciodată nevoie până atunci. Prin strălucirea sa, confuză și fantomatică, toată celula apărea limpede, o structură schițată în sânge, roș-neagră, cufundată în întuneric.

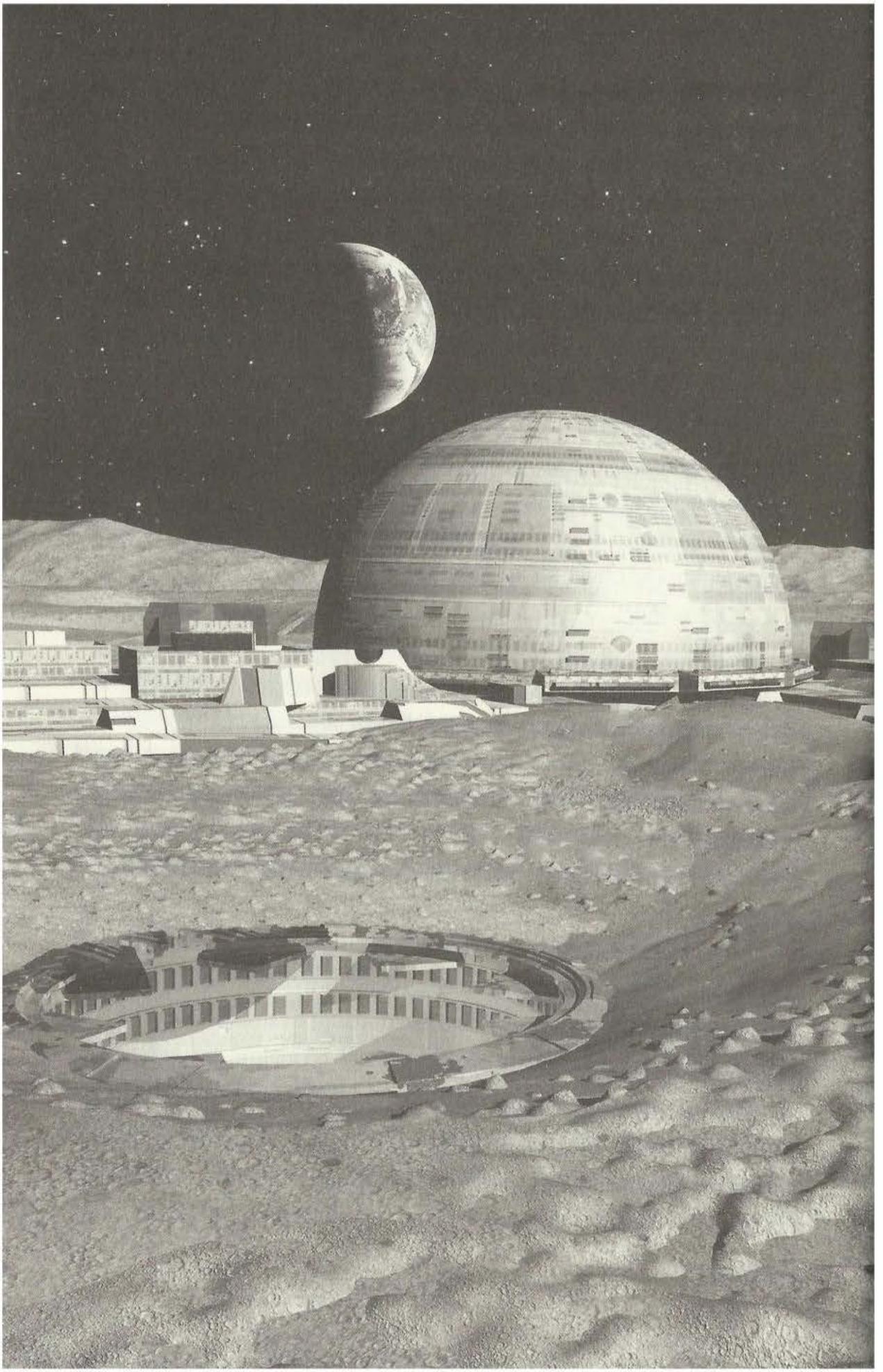

– Prometiu[1], şopti Jakob.

Minerii se îmbulziră în jurul lui, cu feţele ridicate spre el. Solly avea un nas ca al unui mops şi se strâmba într-un mod îngrozitor, încercând să se concentreze. Faţa lui Hester se potrivea cu vocea ei, cu oase puternice pe sub pielea brăzdată de riduri.

– Cel mai preţios element. Pe Terra, stăpânii noştri conduc datorită lui. Toată civilizaţia lor se bazează pe el, pe mişcările din interiorul elementului, electroni scăpând din învelişul lor, lovindu-se de neutroni, dând naştere la căldură şi, totodată, la mult albastru. Aşa că ne condamnă să-l extragem din Lună, toată viaţa, pentru ei.

Desprinse o fărâmă cu unghia. Ştiau cu toţii textura argiloasă a prometiului, greutatea, culoarea gri-argintie, fără luciu, care pulsa verde sub anumite lasere şi albastră sub altele. Jakob dădu fiecăruia dintre ei câte o mică aşchie.

– Puneţi-o între doi molari şi striviţi-o cu putere. Apoi înghiţiţi.

– E otrăvitor, nu-i aşa? zise Solly.

– Peste ani şi ani, o lămuri Jakob.

Râsul său puternic umplu întunericul.

– Nu avem mulţi ani de trăit. Pe termen scurt te ajută să vezi în întuneric. Întăreşte voinţa.

Oliver puse aşchia moale, dar grea, între dinţi, muşcă, simţi şocul metalic, înghiţi. Zvâcnea în el. Putea vedea feţele celorlalţi, reţeaua pereţilor cuştii, celelalte cuşti de-a lungul culoarului, urmele roboţilor – toate în întunericul deplin.

– Prometiul reprezintă substanţa vie a Lunii, zise Jakob cu voce joasă. Noi mergem prin nervii Lunii, smulgându-i sub biciul supraveghetorilor. Puţurile sunt ca o hartă a locurilor în care se aflau neuronii înainte. Pe măsură ce e scoasă din adânc mintea Lunii, ca să fie dusă pe Terra şi să fie folosită pentru îmbogăţirea stăpânilor, conştiinţa selenară ne umple şi noi devenim însăşi mintea ei, ca s-o salvăm de la dispariţie.

---

1 Elementul chimic cu numărul atomic 61. A fost descoperit de Jacob A. Marinsky şi Lawrence E. Glendenin în 1945 (n. tr.).

Ei îşi unîră mâinile: Solly, Hester, Jakob şi Oliver. Valul de energie trecu prin ei, lăsând în urmă o dulce euforie.

Apoi se întinseră pe paturile lor din rocă, iar Jakob le spuse poveşti despre casa lui, despre şantierele navale din Pacific, despre stânci, vânt şi valuri şi despre felul în care lumina soarelui se întindea peste toate. Despre jazz-ul din baruri şi despre cum sunetele trompetei şi ale clarinetului se împleteau.

– Cum de-ţi aminteşti? întrebă Solly pe un ton plângăreţ. Mie mi-au şters amintirile.

Jakob râse cu poftă.

– Când eram copil, am căzut în andrelele mamei mele, iar una mi-a intrat chiar în nas. A frânt în două hipocampul. Astfel că toată viaţa creierul meu a stocat ce amintiri a putut în altă parte. Mi-au ars o parte moartă şi au lăsat memoria vie intactă.

– A durut? croncăni Hester.

– Andrelele? Categoric. O fulgerare ca a bastoanelor supraveghetorilor. Presupun că Luna simte aceeaşi durere atunci când săpăm. Dar acum sunt recunoscător, pentru că mi-a deschis al treilea ochi, cândva. De atunci eu pot vedea cu el. Iar aici, jos, fără al treilea ochi, nu este decât întuneric.

Oliver încuviinţă, amintindu-şi.

– Şi-i ceva acolo, în întuneric, croncăni Hester.

La începutul următoarei ture Oliver a fost preluat de un supraveghetor, apoi şi-a făcut drum, prin întuneric, spre capătul filonului albastru, lung şi subţire la care lucra. Oliver era un tânăr înalt, iar galeria, pe alocuri, avea o înălţime mică. Nu se pierduse timpul cu netezirea formei neregulate a filonului. Trebuia să se târască printre şinele înguste, fixate de solul stâncos, neuniform, zgâriindu-se la trecerea prin gâtuituri, ca şi cum ar fi lucrat într-un intestin mare şi întortocheat.

La capătul galeriei porni robotul, o cutie de metal lungă şi joasă, instalată pe roţi. Activă foreza cu laser, care lumina slab suprafaţa expusă a albastrului, orbindu-l pentru o vreme. Când îşi recăpătă echilibrul vizual – în mare parte prin ignorarea strălucirii ciudate a razei forezei –, introduse

instrucțiuni în robot și se apucă de muncă, forând înainte, ghidând apoi cupa robotului și elevatorul spre bucățile sparte ale albastrului. După ce bucățile mari fură puse în vagonetele pentru minereu din spatele robotului, se folosi de ciocanul pneumatic ca să dea la o parte fragmentele de minereu care erau lipite de peretele din bazalt și le puse și pe acestea în vagonete înainte de a le trimite de acolo.

Filonul acela se îngusta, devenind doar o vână în corpul Lunii și era din ce în ce mai puțin spațiu în care să poată lucra. În curând, robotul urma să fie prea mare pentru galerie, iar ei vor trebui să găurească prin bazalt. Vor merge de-a lungul vânei până la capăt, sperând să dea de un filon principal sau de un puț de aerisire.

La început, Oliver nu fu deranjat foarte mult de volumul de muncă din timpul turei. Dar camere instalate pe robot, ghidate prin infraroșu, îl supravegheau, atât pe el cât și suprafața galeriei, iar șocuri ocazionale îi aminteau să se grăbească. În căldura și aerul neplăcut, pe măsură se simțea din ce în ce mai înfometat, ajunse foarte curând la obișnuita luptă disperată și dureroasă pentru păstrarea ritmului.

Timpul dispărea în acea zonă a agoniei interminabile care reprezenta a doua parte a unei ture. Auzi, în cele din urmă, sunetul îndepărtat al sfârșitului de tură, răsunând în puț precum un țipăt dintr-un vis. Răsuci cheia robotului și se cufundă în întunericul fără zgomot, puritatea absolută a Neființei. Prea obosit ca să încerce să își deschidă cel de al treilea ochi, Oliver își făcu drum pe pipăite prin galerie, urmând ultimul vagonet pentru minereu. Acesta se depărtă rapid înaintea lui și dispăru.

În noua tăcere zgomotele mecanice îndepărtate acopereau scârțâiturile dintre roci. Măsură cât avansase în timpul turei, având marcat începutul acesteia pe solul puțului: de optzeci și nouă de ori mărimea corpului său. Un avans mediu.

Îi luă mult timp ca să ajungă înapoi la intersecția cu galeria de deasupra sa. Aici era o confluență a filoanelor, iar camera se lărgea într-o sală neobișnuită, de vreo doi metri înălțime, dar mult mai întinsă pe orizontală decât putea Oliver să își dea seama. Când pocnea din degete, niciun sunet nu venea înapoi. Lumina obișnuită, din capătul îndepărtat al camerei joase,

lipsea. Simțindu-se prins la mijloc, între două planuri de rocă dure și infinite, Oliver avu brusc un sentiment de claustrofobie. Exista o întreagă lume deasupra lui, iar el era îngropat de viu... Prinse să meargă chircit și, o dată la câțiva pași, atingea una dintre șine cu glezna, mișcându-se orbește, cu o mână întinsă înainte, ca să descopere denivelările din tavan.

Se afla undeva în mijlocul acelui spațiu când auzi un zgomot în spatele său. Îngheță pe loc. Aerul îl izbea în față. Era complet întuneric, liniște desăvârșită. Sunetul scârțâi din nou în spatele său: un sunet ca al unei unghii care zgâria metalul șlefuit al unei coarde de pian. I se urcă pe șira spinării și simți părul de pe antebrațe dezlipindu-se de transpirația uscată și ridicându-i-se. Își ținea respirația. Pași foarte înceți se auzeau, călcând domol în spatele lui, probabil la vreo zece metri în urmă... O fornăială în aer, ca o nară imensă adulmecând. Dar pașii să fie atât de îndepărtați unul de altul trebuia să fie...

Oliver își relaxă încheieturile, ținu un braț în lateral și altul în față, se îndepărtă în vârful picioarelor de șină, la unghiul potrivit pentru așa ceva, făcu doisprezece pași ușori. În gravitația selenară simțea că ar putea chiar și să plutească. După care se lăsă jos, pe vine, și respiră pe nas cât de rar putea. Inima îi pulsa în gât, încredințat că era mult mai zgomotoasă decât respirația sa. El își concentră auzul cât de mult putu peste acel zgomot și peste vâjâitul sângelui din urechi. Acum putea auzi sunetele slabe ale vagonetelor de minereu, ale minerilor și supraveghetorilor, departe, în tunelul care pornea din acea sală înapoi la celule. Sunetele acelea, chiar așa de slabe cum erau, îl împiedicau și mai mult să audă ceea ce îl urmărea.

Pașii se opriseră. După care urmă un alt scârț metalic peste șină, suprapus peste o adulmecare ușoară. Oliver se făcu mic, își ținu mâinile strâns pe lângă corp, conștient că mirosea a transpirație și teamă. În josul tunelului îndepărtat un supraveghetor vorbi tăios. Dacă ar putea ajunge la acea voce... Rezistă tentației de a o lua la fugă, fiind sigur cumva că orice ar fi fost acolo, cu el, era rapid. Un alt scârț. Oliver bătu în retragere, încercând să nu facă zgomot. Sub mâna sa simți o bucată de rocă. O atinse cu degete tremurânde. Fruntea îl durea și înțelese că era cel de al treilea ochi, forțându-se să răzbată prin întunericul tăcut și să vadă...

O formă cu picioare groase ca niște stâlpi, toată în pătrate roș-negre. Era un fel de...

Scârț! Adulmeca. Se întorcea în direcția lui. O mișcare a încheieturii, bucata de rocă ricoșă lovind tavanul și după aceea podeaua, înapoi în direcția din care venise el.

Pași foarte înceți și ușori, ca și cum picioarele erau cumva... se abăteau în direcția lui. Se îndreptă de spate și întinse mâna deasupra, pipăind bazaltul dur. Simți o scobitură adâncă în rocă, iar lângă ea, un orificiu vertical. Își strânse mâna pumn și o vârî în deschizătură. Puse degetele celeilalte mâini pe marginea scobiturii și se trase în sus. Vârful cizmei sale încăpea în scobitură, așa că se lipi de tavan. Putea sta acolo, în gravitația selenară, pentru totdeauna. Ținându-și respirația.

Pas... pas... adulmecare, destul de aproape de podea, ceea ce îi dăduse ideea să se cațere pe tavan. Nu se putea întoarce să privească sub el. Simți ceva frecându-se de buzunarul de la șold al pantalonilor și crezu că îi sunase ceasul, dar frica îl ținu nemișcat. Iar sunetele, vocile celorlalți se îndepărtau de sala mare, încet, dar sigur.

Căzu pe podea și o luă la goană, împiedicându-se, spre tunelul din depărtare, care se contura în fața lui, roș-negru în întuneric, respirând aer și zgomote slabe. Se aruncă în tunel, simțind unul din ziduri crestându-l la cot. Vină brusc la dreapta, știind de cotitura care era acolo și se aruncă pe jos, acolo unde podeaua se întâlnea cu peretele. Pași veneau spre el, aparent alergând pe șine.

Începu să respire. Trecură trei sau patru minute și nu mai rezistă să stea nemișcat. Se grăbi spre intersecție, coti la stânga și se strecură spre celulă. La punctul de control claxonul gardianului scoase un sunet ascuțit, iar un supraveghetor îl orbi cu un proiector, atingându-l cu mâna în mod brutal.

– Hei!

Supraveghetorul ținea în mână o bucată mare, albastră, pe care o luase din buzunarul pantalonilor lui Oliver.

– Ce-i asta?

– Scuze, şefu', zise Oliver sacadat, încercând să vadă mai bine, amintindu-şi că fiinţa îl atinsese când trecuse pe sub el. Probabil că mi-a scăpat în buzunar.

Ignoră înjurătura şi lovitura supraveghetorului şi căzu în celulă, înlăcrimat din cauza durerii produse de lumină, uşurat că era din nou printre ceilalţi. Toţi muşchii îi tremurau.

Dar Hester nu s-a mai întors.

Ceva mai târziu, supraveghetorii se întoarseră la celula lor, înarmaţi cu lumini şi bastoane ca să îi alinieze în faţa plasei unui perete. Prin pupilele de mărimea unui ac de gămălie Oliver văzu doar o formă neclară, masivă, acoperită cu o textură granulată, neagră şi cenuşie: Jakob, un bărbat solid şi înalt, cu o barbă scurtă şi neagră sub capul ras şi cu ochi care ieşeau în afară, sclipind chiar şi în lumea fantomatică pe care o vedea Oliver.

– Din celula voastră dispar mineri, zise supraveghetorul în limba lor.

Vocea sa era precum cuarţul pe care îl străpungeau uneori: dură şi sclipind, plină de crăpături şi de tensiuni, ca şi cum ar fi putut în orice moment să se spargă într-un hohot de râs sau într-un urlet.

Nimeni nu răspunse.

În cele din urmă, Jakob zise:

– Ştim.

Supraveghetorul veni în faţa lui.

– Au început să dispară odată cu sosirea ta.

Jakob ridică din umeri.

– Nu-i ceea ce am auzit eu.

Proiectorul supraveghetorului lumina direct chipul lui Jakob, care ieşea în evidenţă strălucind sub lumina proiectoarelor. Cel de al treilea ochi al lui Oliver se deschise brusc şi oferi substanţă feţei: piele maronie, sprâncene stufoase, scalp cu cicatrice.

– Ar fi bine să ai grijă, minerule.

Jakob vorbi cu voce tare, încât să se audă şi în cuştile alăturate:

– Nu este vina mea, şefu', dacă ceva, acolo, ne mănâncă.

Supraveghetorul îl lovi. Luminile se mişcară şi toţi se făcură mici, la pământ, pentru a se apăra, oferindu-şi spatele cizmelor. O ploaie de lovituri, durerea loviturilor. Oricum, fusese auzit în cuştile învecinate.

Supraveghetorii plecară. Albul orbitor se întoarse la negrul orbitor, la catifeaua morţii a întunericului lor complet. Un timp îndelungat au rămas întinşi în propria lor lume, îmbrăţişând piatra călduţă a podelei, simţind cum se înveneţesc acolo unde fuseseră loviţi. Apoi Jakob se târî şi se ghemui lângă fiecare dintre ei, punându-şi mâna pe frunţile lor.

– A, da, zicea el. Tu eşti în ordine. Trezeşte-te acum. Uită-te în jurul tău.

Iar în semiîntuneric ei se întindeau şi se întindeau, tremurând ca nişte câini la simţirea unui miros. Grămezile din întuneric, formele pe care le luau când se mişcau şi gemeau... da, Oliver îşi reaminti, aşa că îşi frecă faţa şi se uită în jur, cu ochii închişi ca să vadă mai bine cu al treilea ochi.

– Am dat peste el pe drumul de întoarcere, zise el.

Încremeniră cu toţii. Le spuse ce s-a întâmplat.

– Albastrul din buzunarul tău?

Se gândiră în tăcere la povestea lui. Nimeni nu o înţelegea.

Nimeni n-o pomeni pe Hester. Dar Oliver nu putea să tacă. Fusese prietena lui. Iar acum, să trăiască fără vocea acelei ciori sfrijite...

Ceva mai târziu uşa laterală se ridică şi dădură buzna în hambar, să mănânce. Găinile cotcodăceau pe când le luau ouăle, iar vacile mugeau în vreme ce se lăsau mulse. Ochiurile aragazului se luminară un pic mai mult – roş-negre, din nou – şi datorită luminii lor cei trei ochi ai săi văzură tot. Solly spărgea şi prăjea ouă. Oliver se dusese să lucreze la cuvele sale cu caşcaval, scoţând o rotiţă care era gata. Jakob stătea la fundul unei vaci şi râse când aceasta se întoarse să-l lovească în genunchi. Pic pic! Pic pic! Când termină de muls, ridică vaca şi o puse în faţa fânului şi aceasta începu să rumege fericită. Mirosul animalelor se lipise de ei, iar aromele plăcute ale bucatelor îşi croiau drum prin duhoare. Jakob râse de vaca lui, care îl lovi în genunchi din nou, obiectând la batjocura lui.

– Cât un purceluş, viţica. Vaci mexicane. Ştii, le creşteau pentru că erau mari. Pe Terra, o vacă obişnuită e înaltă cât Oliver şi mare cam cât toată cuşca.

Au făcut haz de idee, fără să-l creadă. Soneria îi întrerupse, iar masa luă sfârşit. Înapoi în cuşcă, să-şi întindă trupurile.

Încă nu vorbeau despre Hester, iar Oliver, amintindu-şi întâlnirea cu orice ar fi fost cel care adulmeca prin galerii, îşi simţi din nou pielea încreţindu-se. Jakob veni la el şi-l întrebă despre fiinţa aceea. După care îi dădu lui Oliver o piatră.

– Imaginează-ţi că e o sferă perfectă, ca o minge de baseball.

– Baseball?

– Ştii, ca o bilă de rulment, perfect rotundă şi netedă.

A, da. Din nou geometrie sferică. Şi trigonometrie. Oliver gemu, opunându-se. Apoi, în ciuda sa, Jakob îi stârni interesul prin limpezimea expunerii, prin felul în care totul cădea la un loc, într-un model complex, dar inteligibil. Sinus şi cosinus, atât de clar! Şi, cu cât devenea mai clar, cu atât putea să vadă mai mult: plasa cuştii, reţeaua de puţuri, de tuneluri şi galerii străpungând haotic trupul Lunii... Toate, linii clare, roş-negre, pe fundalul negru ca metalul ochiului de aragaz care tocmai devenise vizibil. Şi totul mulţumită ecuaţiilor clare, atent explicate şi perfect echilibrate ale lui Jakob. Putea vedea prin piatră.

– Bravo, zise Jakob când Oliver obosi.

Rămaseră întinşi printre ceilalţi, mişcându-se ca să găsească adâncituri pentru şoldurile lor.

Liniştea de după sfârşitul turei. Zăngăniturile înăbuşite în josul puţului, podeaua tremurând de la o detonare la kilometri de piatră depărtare. Urechile pocniră atunci când aerul, preţ de o clipă dens ca un lichid, se izbi de capătul tunelului. Probabil fusese un Boesman. Apoi, din nou, tăcerea asurzitoare.

– Aşadar, ce este promeţiul, Jakob? întrebă Solly când se putură auzi din nou.

– Un element, zise Jakob somnoros. Un element straniu, nu există nimic altceva asemănător cu el. Promeţiu. Poziţia 61 în tabelul periodic. Din familia pământurilor rare, din grupa lantanidelor, un metal de tranziţie. Se găseşte în filoanele minereului numit monazit sau în stare pură, granulată, ori pepite dispersate în minereu.

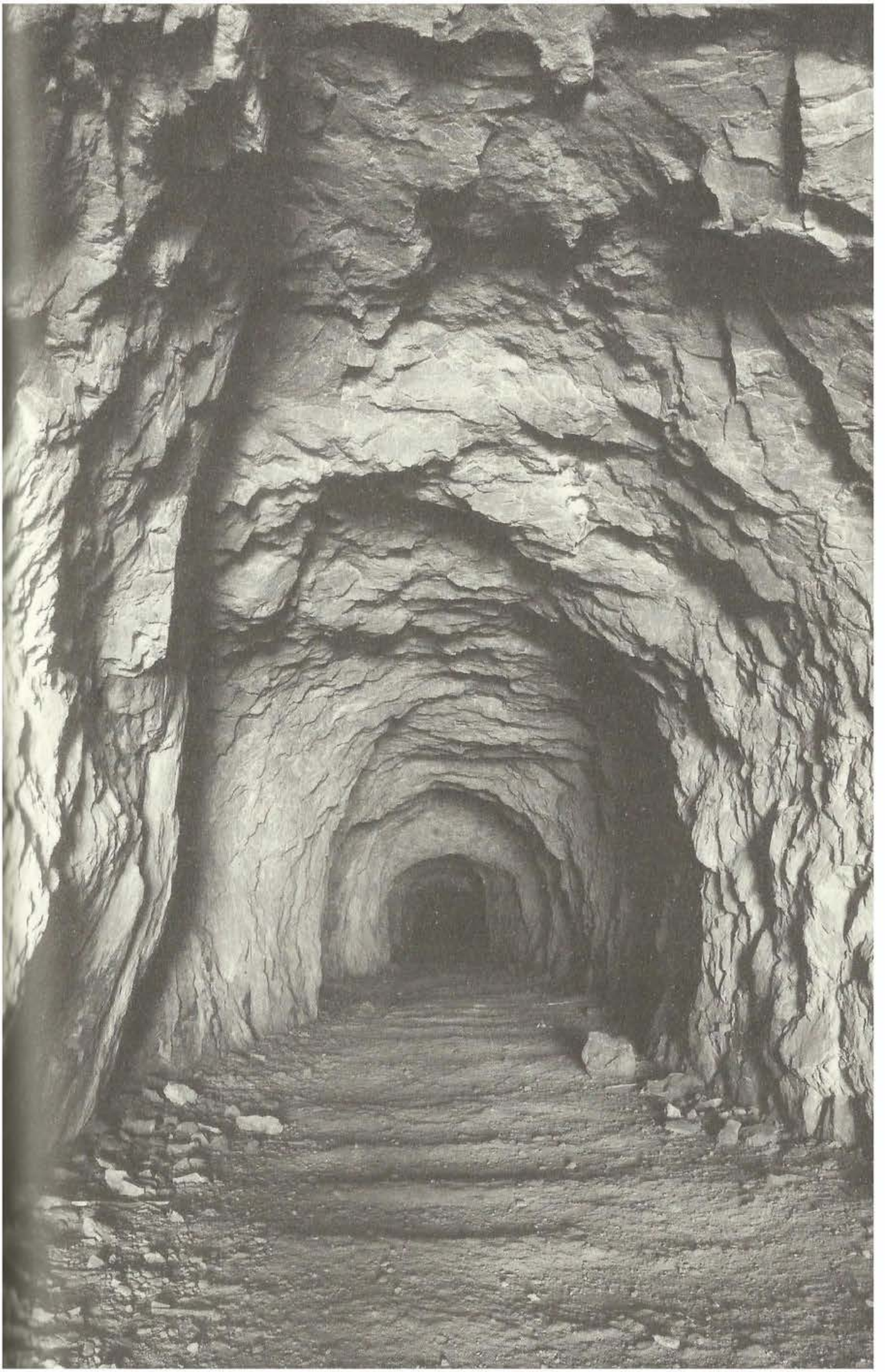

Nerăbdător, aproape rugător, Solly continuă:

– Dar ce îl face aşa de special?

Jakob tăcu preţ de câteva clipe lungi. Aproape că îl puteau auzi gândind. Într-un târziu, zise:

– Atomii au un nucleu alcătuit din protoni şi neutroni legaţi împreună. În jurul acestui nucleu se rotesc electroni aşezaţi în straturi. Fiecare strat fie este plin, fie încearcă să devină plin, astfel încât să echilibreze numărul de protoni – să echilibreze sarcinile pozitive şi negative. Vedeţi voi, atomul este ca inima umană. Bun, promeţiul este radioactiv, ceea ce înseamnă că nu se află într-o stare de echilibru şi părţi din nucleul de promeţiu scapă în libertate. Dar promeţiul nu atinge niciodată starea de echilibru, deoarece radiază într-o manieră care mai degrabă îi creşte instabilitatea. Atomii de promeţiu emană energie sub forma unor pozitroni zburând liberi atunci când neutronii sunt loviţi de electroni. Dar în momentul acestui impact, în nucleu apar şi mai mulţi neutroni. Pare că vin de nicăieri. Astfel că fiecare atom de albastru pare a fi o sursă continuă de putere, oferind energie în permanenţă. Unii oameni spun că fiecare atom de albastru sunt mici găuri albe. Arzând pentru eternitate, la nouă sute patruzeci de curie[1] pe gram. Aducând, de altundeva, energie în universul nostru. Ca nişte mici porţi.

Oftatul lui Solly umplu întunericul, exprimând lipsa de înţelegere a tuturor.

– Deci este otrăvitor?

– Sigur că este periculos, deoarece pozitronii care scapă din el trec prin carnea noastră. În mare parte nu ating nimic din noi, datorită faptului că suntem pentru ei ca nişte fantome – în mare parte sânge, care este aproape luminos. De aceea ne putem vedea unii pe alţii atât de bine. Dar, uneori, o particulă beta loveşte ceva în drumul său. Ar putea să nu însemne nimic sau ar putea să te omoare pe loc. În cele din urmă o să ne omoare pe toţi.

Oliver adormi visând cum filamente de lumină precum biciurile supraveghetorilor treceau prin el. Schimburile treceau monoton,

1 Curie (simbol Ci) este o unitate de măsură pentru radioactivitate. A fost denumită în onoarea soţilor Marie şi Pierre Curie (n. tr.).

nesfârşite. Se trezeau cu dureri pe solul cald din bazalt, terminau lungile schimburi plini de dureri. Erau înfometaţi şi, adeseori, plini de răni. Niciunul dintre ei nu putea spune de cât timp se afla acolo. Niciunul dintre ei nu putea spune câţi ani avea. Uneori trăiau fără lumină, cu excepţia laserului roboţilor şi a ochiurilor de aragaz. Câteodată, supraveghetorii le făceau vizite, o dată la câteva schimburi, cu razele orbitoare ale farurilor lor, zbierând întrebări şi luându-i la bătaie. Se părea că dispăreau vaci, butelii de aer şi de oxigen, provizii de tot felul. Dar pentru Oliver astfel de întâmplări nu aveau nicio însemnătate. Exceptând geometria sferică. Ştia unde se afla, putea vedea. Harta tridimensională din capul său devenea, pe măsură ce schimburile treceau, mai amplă, mai bogată, mai precisă.

– Deci este cea mai puternică substanţă din lume, spuse Solly la un moment dat. Dar de ce noi? De ce suntem aici?

– Nu ştii? întrebă Jakob.

– Ne-au şters amintirile, ai uitat? Toate amintirile noastre au dispărut.

Totuşi, mulţumită lui Jakob, aflaseră ce se găsea acolo sus: palatele cu boltă de pe suprafaţa selenară, luxul extraordinar de pe Terra... De fapt, atunci când Jakob le vorbea despre toate acestea, multe amintiri despre Terra reînviau şi atunci pălăvrăgeau şi sporovăiau despre neaşteptatele aduceri aminte. Jakob le spusese că amintiri atât de adânci nu puteau fi şterse fără să mori. Astfel că, totuşi, într-un anumit fel, nu fuseseră înfrânţi.

Dar multe lucruri fuseseră arse pentru totdeauna.

Jakob oftă:

– Da, da, îmi amintesc. Dar am crezut – ei bine. Suntem aici pentru motive diferite. Unii sunt criminali. Alţii s-au plâns de lucrurile care nu le conveneau.

– Ca Hester! râseră ei.

– Da, presupun că asta a adus-o aici. Dar o mare parte dintre noi ne-am aflat în locul nepotrivit şi la momentul nepotrivit. Opinii politice neadecvate, sau culoarea pielii, sau orice altceva. O expresie greşită pe faţa ta.

– Pun pariu că ăsta am fost eu, zise Solly, iar ceilalţi râseră de el. Ştiu că am o faţă haioasă! O pot simţi.

Jakob rămase tăcut mult timp.

– Dar tu? îl întrebă Oliver.

Şi mai multă tăcere. Bubuitul îndepărtat al unei detonări, ca un tunet în surdină.

– Aş vrea să ştiu şi eu. Dar sunt la fel ca voi în privinţa aceasta. Nu-mi amintesc arestarea propriu-zisă. Probabil că m-au lovit în cap. Mi-au provocat o comoţie cerebrală. Presupun că am spus ceva împotriva minelor. Iar cine nu trebuia să mă audă, m-a auzit.

– Ghinion.

– Mda. Ghinion.

Trecură mai multe schimburi. Oliver construi un ceas cu ajutorul a două pietre, o bucată dintr-un cablu de detonare şi un set de scripeţi şi, în timp, avu confirmarea unei bănuieli: turele de lucru se măreau. Era din ce în ce mai greu să treci de un schimb, era şi mai greu să rămâi treaz pentru a mânca şi pentru lecţiile de geometrie din afara schimbului. Supraveghetorii veneau acum la sfârşitul fiecărei ture, luminând cu proiectoarele, strigând şi lovind, lăsând în urmă un vârtej de imagini remanente şi durere. Solly plecă într-una din ture înjurându-i în barbă şi nu se mai întoarse. Dispăruse. Supraveghetorii îi bătură pentru asta, iar Oliver ţipă furios:

– Nu este vina noastră! Este ceva acolo, am văzut! Ne omoară!

În următoarea tură, mica vână a filonului său înflori şi nu reuşi să găsească roci în jurul albastrului: era un filon principal imens. Va trebui să le spună supraveghetorilor şi să înceapă să lucreze în echipă. Îşi demontă ceasul.

Pe drumul de întoarcere auzi din nou paşii, târşâit de picioare cu încetineală, în urma sa. De data aceasta se afla la intrarea în ultimul tunel, celulele aflându-se aproape în urma sa. Se întoarse să privească în întuneric cu cel de al treilea ochi, forţându-se să vadă fiinţa. O adiere, o adulmecare, sunetul unui picior pe şină... Departe, o rază de lumină străluci prin aer, devenind un con lung şi îngust de talc alb. Şinele de oţel străluciră în locurile şlefuite de roţile vagonetelor. Cu pupilele îngustate, privi spre locul de unde venea zgomotul paşilor. Nu văzu nimic. Apoi, cu greu, zări două puncte roşii: retine reflectând îndepărtata suliţă a luminii. Ochii aceia

clipiră. O luă din nou la fugă, ajungând în câteva secunde la supraveghetorii de la punctul de control. Îl orbiră în vreme ce el abia mai respira, îl lăsară să treacă şi îl băgară în celulă.

După masă, Oliver rămase întins, tremurând pe podeaua celulei, şi îi spuse lui Jakob despre ce se întâmplase.

– Îmi este frică, Jakob. Solly, Hester, Freeman, mutul Lije, Naomi – toţi au dispărut. Cu excepţia noastră, toţi cei pe care îi cunosc aici au dispărut.

– Liberi în sfârşit, zise Jakob scurt. Lasă, hai să rezolvi problemele de geometrie pentru astăzi.

– Nu îmi pasă de ele.

– Trebuie să îţi pese de ele. Nimic altceva nu contează. Acel albastru este mintea sfâşiată a Lunii, iar Luna ştie asta. Dacă ne dăm seama ce înseamnă reţeaua, cu formele ei, atunci şi Luna va şti asta şi astfel ne vom duce crucea mai departe.

– Nu şi dacă fiinţa aceea ne găseşte!

– N-ai de unde să ştii. Chiar şi aşa, n-ai ce să faci în legătură cu asta. Haide, să ţinem lecţia. Avem nevoie de ea.

Aşa că au lucrat la ecuaţii, în întuneric. Amândoi erau tulburaţi şi lucrul mergea greu. Adormiră chiar acolo, cu faţa în jos.

Trecură şi mai multe schimburi. Oliver făcuse o întindere la spate, iar excavarea filonului principal pe care îl găsise ajunsese o agonie a durerii. Când filonul principal fu recoltat, lăsă în urmă un spaţiu gol, ca interiorul unui ou, neted precum fildeşul şi negru, punctat doar de petele albastre ale altor vine de monazit prelungindu-se prin bazalt. Lăsară o pasarelă de-a lungul spaţiului central, de fiecare parte cu punţi tăiate în rocă şi rampe care duceau mai departe la fiecare filon de albastru. Apoi începură să foreze singuri, din nou, câte o echipă formată dintr-un om şi un robot pentru fiecare filon. La sfârşitul turelor Oliver se grăbea să ajungă la camera în formă de ou simultan cu ceilalţi, ca să se poată întoarce la celulă în grup. A mers bine până când una dintre ture se termină cu elevatorul plin cu minereu până la refuz. Îi luă ceva timp ca să îl descarce în vagonetul pentru minereu şi să oprească instalaţiile.

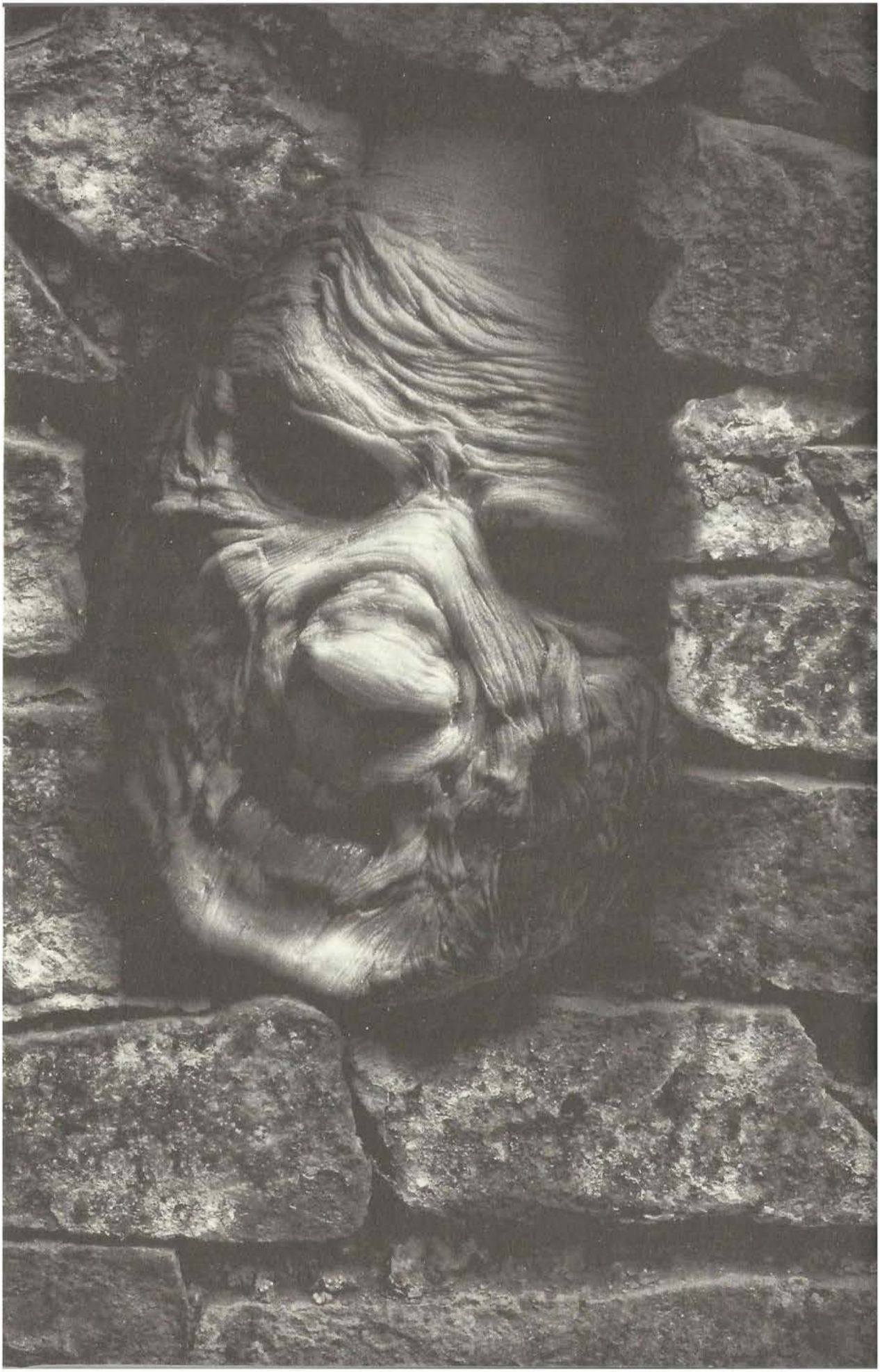

Astfel că fu nevoit să treacă singur peste pasarelă, ceea ce însemna că ar fi fost singur tot drumul până la celule. Cu siguranță că era deja timpul ca să fie mutate celulele mai aproape de capătul puțurilor!

La jumătatea pasarelei auzi un zgomot slab înaintea sa. Scârț, scâââââârț! Se opri brusc și se agăță cu putere de balustradă. Aici nu putea atinge tavanul. Cu spatele protestând de durere, începu să încalece balustrada. Putea să rămână agățat de dedesubtul pasarelei.

Era chiar deasupra balustradei când fu înhățat de mâini puternice şi reci. Deschise gura să țipe, dar cineva îi îndesă în ea argilă umedă. Albastrul. Capul îi fu imobilizat și urechile umplute cu același material, astfel că sunetele violente ale propriei expirații nazale dispărură brusc. Prometiu! O să-l omoare. Spatele îl durea din pricina luptei. Era cărat la orizontală, cu gleznele imobilizate şi brațele legate pe lângă corp. Apoi dopuri din argilă îi fură îndesate în nas și, în mijlocul unei ultime încercări de a se opune, mintea i se prăbuşi în întuneric.

Auzi cea mai joasă şoaptă din lume:

– Oliver, celula doisprezece.

Auzi vocea cu stomacul. Era uimit că era în viață.

– De acum înainte nu ți se va mai da nimic, niciodată. Accepți provocarea?

Se luptă să încuviințeze. Încercă să spună: „Nu am vrut niciodată nimic! Am vrut doar o viață ca oricare alta."

– Va trebui să te lupți pentru fiecare rest de mâncare, pentru fiecare înghițitură de apă, pentru fiecare gură de aer. Accepți provocarea?

– Accept provocarea. O primesc cu bucurie.

– În noaptea eternă vei fura de la supraveghetori, vei omorî supraveghetori, te vei opune lucrului lor în orice fel. Accepți provocarea?

– O primesc cu bucurie.

– Vei trăi liber în mintea Lunii. Vei accepta această provocare?

Se ridică. Gura îi era goală, doar gustul albastrului stăruia, tăios şi electric. Văzu formele din jurul său: erau cinci persoane acolo. Şi brusc înțelese. Bucuria crescu în el şi zise:

– Da. O, da, accept provocarea!

Apăru o lumină. Obişnuit fie cu lipsa luminii, fie cu lumini puternice, Oliver, la început, nu pricepu ce se întâmpla. Crezu că cel de al treilea ochi al său devenea din ce în ce mai puternic. Probabil că aşa şi era. Dar exista şi o foreză cu laser de la unul dintre roboţii de tip A, aţintită spre un cilindru ceramic şi reglată la o putere mică, şi care făcea cilindrul să arunce o lumină galbenă. Cu gura deschisă, cu ochii slăbiţi deschişi mari şi plini de lacrimi văzu în jurul său pe Solly, Hester, Freeman, mutul Elijah şi pe Naomi.

– Da, zise el şi încercă să îi îmbrăţişeze pe toţi, deodată. O, da!

Se aflau într-una dintre galeriile de mult abandonate: un filon principal cu podea aplatizată, doar cu trei vine prelungindu-se din ea. Sala era umplută cu obiecte pe care Oliver era mult mai obişnuit să le identifice după pipăit, sunet sau miros: cuşti cu vaci şi găini, o stivă cu butelii de aer şi costume, trei vagonete pentru minereu, doi roboţi de tip B, unul de tip A, o stivă de şine şi diferite mecanisme. Se plimbă printre ele încet, cu Hester lângă el. Era sfrijită ca întotdeauna, cu pielea neagră ca umbrele. Absorbea lumina slabă din tubul ceramic şi o reflecta doar în puncte mici şi linii.

– De ce nu mi-ai spus?

– A fost la fel pentru noi toţi. Aceasta este calea.

– Şi Naomi?

– La fel şi pentru ea. Dar când ea şi-a dat acordul, a fost singură.

Înseamnă că Jakob a fost la mijloc, se gândi brusc.

– Unde este Jakob?

Îi răspunse răguşită:

– Credem că va veni şi el.

Oliver dădu din cap, gândindu-se la asta.

– Tu erai, atunci, urmărindu-mă de fiecare dată? De ce nu mi-ai vorbit?

– Nu noi te-am urmărit, spuse Hester după ce el îi explicase ce i se întâmplase prin galerii.

Râse cu un croncănit.

– A fost altceva, şi încă e acolo....

Jakob apăru brusc în fața lor, făcându-i să tresară. Ceilalți veniră în fugă, alarmați de strigătele lor și se adunară într-un grup compact. Jakob râse.

– Cu toții, aici, acum, spuse el. Stinge lumina aia. Nu mai avem nevoie de ea.

Și chiar nu aveau nevoie. Cu laserul stins, cu ceramica răcindu-se, tot puteau vedea. Puteau să vadă chiar prin fiecare, forme roșii, în întuneric, radiind de bucurie. Tot ce se afla în mica sală se distingea destul de limpede, suficient de vizibil.

– Noi suntem mintea Lunii.

În lipsa turelor care să marcheze trecerea timpului, Oliver descoperi că nu îl putea calcula deloc. Munceau din greu și erau în mod constant în mișcare: mereu în sus, prin galerii, de la un nivel la altul al minei.

– Precum straturile atomului. Noi suntem o particulă eliberată, în drumul ei spre exterior.

Mâncau atunci când erau înfometați, dormeau când aveau nevoie. Munceau în cea mai mare parte a timpului, fie distrugând puțurile în urma lor, fie devalizând magaziile și furând tot ceea ce desemnase Jakob ca fiind al lor. Au prins, de câteva ori, în ambuscade, niște supraveghetori, pe care i-au omorât cu frezele cu laser și i-au jefuit de obiectele de valoare. Totuși, la ordinele lui Jakob, evitau, pe cât posibil, contactul cu supraveghetorii. El voia doar materialele. După o vreme îndelungată – cel puțin douăzeci de odihne – făcuseră rost de șase vagonete cu materiale, toate remorcate de un robot de tip A prin puțurile goale și de mult abandonate, acolo unde ei trebuiau să monteze șinele înaintea lor și să le demonteze în urmă pe cât de repede se putea. Printre alte obiecte capturate, Jakob avea o apetență nemăsurată pentru materialele explozive. Niciodată nu i se păreau destule.

Devenise din ce în ce mai greu să evite supraveghetorii. Aceștia erau acum bine înarmați și mult mai vigilenți. Poate chiar îi căutau, dar era greu de spus dacă așa stăteau lucrurile. Supraveghetorii umblau cu razele farurilor la putere maximă, ca să evite ambuscadele. Era ușor să îi vezi de

la distanță, să le distragi atenția, să îi pierzi prin fundături, să detonezi minele sub ei. În tot acest timp, micul grup continua să urce, avansând prin ocolișuri lungi spre suprafața Lunii. Roca din jurul lor devenise mai rece. În galerii, aerul circula din ce în ce mai puternic, până când deveni un vânt constant. Cu ajutorul seismometrelor puteau auzi, departe, dedesubtul lor detonările, huruitul vagonetelor, al mașinăriilor grele.

– Categoric, vin după noi, zise Jakob. Le este frică.

Era bucuros de captura pe care o adunaseră: un număr mare de butelii cu aer comprimat și cu oxigen pur, costume spațiale pentru toți și foarte mult material exploziv, inclusiv zece Boesmani, care erau mult prea mari pentru excavări obișnuite.

– Ne apropiem, zise Jakob pe când mâncau și beau.

Când se întindeau lângă vagoane, ca să doarmă, Jakob le vorbea despre munca lor. Aveau sarcini diferite: mutul Elijah se ocupa de provizii, Solly avea grijă de robot, Hester de seismografe. Naomi și Freeman învățau cum să demoleze și erau, într-un mod nedefinit, subordonații lui Jakob. Oliver continuă să lucreze navigație. Găsiseră hărți ale sistemului de tuneluri din zona lor, iar Oliver le învățase pe dinafară, astfel încât să știe exact, în orice moment, unde se aflau. Descoperi că se descurca foarte bine. De fiecare dată, atunci când se aventurau înainte, știa unde urmau să apară intersecțiile și unde ducea fiecare. Mereu în sus.

Numai că urmărirea devenea tot mai strânsă. Părea că sunt supraveghetori peste tot, patrulând puțurile în căutarea lor.

– În curând vor excava niște coridoare și vor încerca să ne conducă spre ele, zise Jakob. E momentul să ne cărăbănim.

– Să plecăm? repetă Oliver.

– Să părăsim sistemul. Să ne descurcăm singuri.

– Să excavăm propriul nostru tunel, zise Naomi fericită.

– Da.

– Unde? hârâi Hester.

Apoi au fost zguduiți de o explozie care aproape le sparse timpanele. Roca din jurul lor se cutremură, scârțâi, gemu, se crăpă și în josul tunelului tavanul se prăbuși, aruncând înspre ei nori de praf însoțiți de un vâjâit cumplit.

– Un Boesman! strigă Solly.

Jakob râse de-a binelea. Se îmbrăcau în costumele spațiale pe cât de repede puteau.

– E timpul să plecăm! urlă el, manevrând robotul de tip A într-o latură a sălii.

Așeză unul dintre Boesmanii lor lângă perete și reglă temporizatorul.

– În ordine, zise el în microfonul costumului. Trebuie să excavăm așa cum nu am mai făcut-o până acum. Spre suprafață!

Prima grijă era să se îndepărteze destul de mult de Boesman ca să nu fie uciși când urma să explodeze. Începuseră să foreze un tunel îngust și mutau în spate roca desprinsă din față astfel încât să umple golul pe măsură ce treceau prin rocă. Această umplutură slabă urma să zboare ca alicele în țeava unei puști atunci când Boesmanul avea să explodeze. De aceea, au făcut trei curbe abrupte, în unghiuri ascuțite, ca să oprească mișcarea umpluturii, după care au forat în continuare, depărtându-se cât mai repede de zona periculoasă. Naomi și Jakob erau încrezători că explozia Boesmanului urma să spargă roca înconjurătoare într-o asemenea măsură încât va fi imposibil ca, vreodată, cineva să localizeze intrarea în tunelul lor.

– Să sperăm că vor crede că ne-am omorât, zise Naomi, fie în mod intenționat, fie accidental.

Oliver se bucură auzindu-i râsul ușor, vocea ei clară, atât de imaculată și muzicală prin comparație cu croncănitul lui Hester. Înainte, nu o cunoscuse bine pe Naomi, dar acum îi admira farmecul și puterea, energia vibrantă. Muncea chiar mai mult decât Jakob. Mai mult decât oricare dintre ei.

Naomi verifică temporizatorul detonatorului agățat cu un șnur în jurul gâtului.

– Ar trebui să explodeze în curând. Cineva să se ducă să liniștească vacile și găinile.

Solly tocmai ajunsese la cuștile animalelor când Boesmanul explodă. Au fost izbiți de suflu, mult mai zgomotos decât o simplă explozie. Fusese aidoma unui lucru elementar și fundamental: lovitura violentă a unei lumi întregi închizându-le ușa în spate. Asurziți, învinețiți, se ridicară clătinându-se și verificându-se unii pe alții, după care potoliră vacile, ale căror mugete îngrozite le simțeau mai degrabă cu mâinile decât să le audă. Integritatea structurală a tunelului părea să fie în ordine. Se aflau într-un curs vechi al stratului curentului de convecție, acum răcit până la stază, care era destul de plastic încât să încaseze o astfel de explozie fără să se spargă. Roca perfectă a minerilor, protejându-i ca o mamă. Ridicară vacile și le aranjară în picioare pe fundul vagonetului care fusese transformat în hambar. Freeman se grăbi în josul tunelului ca să vadă cum arăta spatele acestuia. Când se întoarse, auzul le revenise și, prin țiuitul care avea să le persiste în urechi preț de câteva ture, îl auziră strigând:

– Este barat bine! Sudat!

Așadar, se aflau într-un mic tunel, doar al lor. Se aruncară unul peste altul, îmbrățișându-se și zbierând.

– Liberi în sfârșit! urlă Jakob, scoțând un hohot mai zgomotos decât orice altceva auzise Oliver de la el.

După care porniră buteliile de aer, filtrele și regulatoarele care asigurau schimbul de gaze.

Curând intrară într-o rutină care le asigura avansul cât de repede și în tăcere posibil. Unul dintre ei manevra robotul, săpând un puț îngust cât să se poată lucra în el. Folosea doar freza cu laser, exceptând cazul în care se confrunta cu o rocă extrem de dură și când se considera că merită riscul unei mici explozii, sincronizată prin seismograf cu alte explozii din galeriile lăsate în urmă. Jakob și Naomi sperau că interiorul complicat al Lunii îi va împiedica pe cei care ascultau să observe că explozia lor este ceva mai mult decât un simplu ecou al celorlalte detunături.

Trei dintre ei se ocupau de roca desprinsă prin forare, mişcând-o din faţa tunelului în spatele lui şi, la anumite intervale, se îndeletniceau cu ridicarea şinelor şi de aducerea lor în faţă. Aşezarea rocilor desprinse era o problemă serioasă, deoarece dacă ocupau mai mult spaţiu decât avuseseră în faţa tunelui, în cele din urmă puteau umple tot spaţiul liber pe care îl deţineau. Clasica problemă a tunelului de tip „vierme". Era necesar ca bolovanii să se aşeze în spaţiul din spate, cu goluri cât mai mici între ei, exact în modelul în care au fost tăiaţi, ca piesele dintr-un puzzle. Deveniră experţi în aşa ceva, pierzând doar câţiva centimetri de spaţiu liber la fiecare kilometru pe care îl săpau. Această muncă era cea mai grea din punct de vedere fizic şi mental, iar fiecare tură îl lăsa pe Oliver mai obosit decât fusese vreodată în mină. Pentru că, adevărul era că toţi lucrau la viteză maximă, iar pentru echipa intermediară însemna aproape doar alergătură, înainte şi înapoi, înainte şi înapoi, înainte şi înapoi... Micul lor segment de tunel avea o lungime de doar cincizeci şi ceva de metri, dar, după o vreme, în schimbul de mijloc ajungea să pară lungă de sute de metri.

Cele trei persoane care nu lucrau la rocă se îngrijeau de aer şi de animale, mâncau, ajutau la bolovanii mai mari şi alte asemenea lucruri, şi mai prindeau şi ceva somn. Făceau prin rotaţie, câte unul pe rând, prin cele trei posturi de lucru şi munceau o tură (cronometrată cu temporizatorul detonatorului) în fiecare post. Era o rutină atât de hipnotizantă şi epuizantă, încât Oliver descoperi, la sfârşitul schimbului său, că îi venea foarte greu să calculeze poziţia lor.

– Trebuie să insişti, îi zise Jakob care venise să-l ajute la calcule. Nu vrem să ajungem oriunde la suprafaţă, ci chiar sub cupola oraşului Selene, lângă şinele pentru rachete. Ca să reuşim, avem nevoie de o navigaţie bună. Reuşim acest lucru, o să apărem chiar în mijlocul stăpânilor care s-au îmbogăţit din vânzarea albastrului pe Terra, iar asta va fi un lucru foarte satisfăcător, te asigur.

Aşa că Oliver lucra la calcule până adormea. De fapt, era relativ uşor. Ştia unde se aflaseră atunci când porniseră la drum, iar Jakob îi dăduse coordonatele pentru Selene. Astfel, era doar o problemă de estimare a căii de urmat.

Era chiar posibil să calculeze viteza lor medie şi, prin urmare, momentul în care se puteau aştepta să ajungă la suprafaţă. Acesta putea fi verificat prin comparare cu rata de golire a resurselor fixe – aer şi apă pierdute prin recirculare, mâncarea pentru animale. Avu nevoie de o perioadă de câteva schimburi pentru consultări cu mutul Elijah, ca să determine precis toţi factorii. După aceea totul fu doar o simplă problemă de aritmetică.

Când Oliver şi Elijah îşi completară calculele, îl chemară pe Jakob şi îi explicară cum stăteau lucrurile.

– Bună treabă, zise Jakob. Ar fi trebuit să mă gândesc la aşa ceva.

– Dar uite, spuse Oliver, avem destul aer şi suficientă apă, iar rezerva de energie a robotului este de zece ori mai mare decât avem nevoie – la fel şi materialele explozive – doar mâncarea este o problemă. Nu ştiu dacă avem destul fân pentru vaci.

Jakob încuviinţă uitându-se peste umărul lui Oliver, examinând animalele.

– Va trebui să le sacrificăm şi să le mâncăm, una câte una. Asta ne va asigura hrana şi, în acelaşi timp, va micşora cantitatea de fân de care avem nevoie.

– Să mâncăm vacile?

Oliver era şocat.

– Sigur! Sunt carne! Oamenii de pe Terra le mănâncă tot timpul!

– Păi...

Oliver avea îndoieli, dar atins de râsul usturător al lui Hester nu mai zise nimic.

Chiar şi aşa, Jakob, Freeman şi Naomi se hotărâră că ar fi fost mai bine dacă măreau un pic ritmul, ca să aibă o marjă de eroare mai mare. Mutară două persoane în faţă şi suplimentară forarea continuă a robotului cu forarea manuală, pe lateral, mâncând pe fugă, în timp ce mutau bolovani în spate şi dormind cât de puţin puteau. Cu fiecare schimb avansau kilometri.

Piatra prin care îşi făceau drum începuse să îşi schimbe aspectul. Bazaltul dur, negru şi de nespart făcuse loc unei roci mai uşoare care, uneori, era periculos de fragmentată.

– Anortozit[1], zise Jakob. Ne apropiem de crustă.

După aceea fiecare tură îi trecu printr-un nou strat de rocă. O dată au găurit prin straturi groase, de feldspați calco-sodici, crestate de intruziuni de bazalt, încât arătau ca niște cărămizi prost făcute. Cu altă ocazie și-au făcut drum printr-un zid de jasp[2] de duritatea oțelului. O singură dată au trecut printr-un filon de albastru, iar lui Oliver îi trecu prin gând că toată concepția sa despre compoziția Lunii fusese deformată de minerit. Crezuse că Luna era plină de prometiu, dar, pe măsură ce săpau de-a lungul filonului îngust, își dădu seama că acesta era mai degrabă rar, o plasă de fire haotice în marele corp selenar.

Pe măsură ce lăsau în urmă filonul, Solly ridică o bucată de minereu și se uită la ea curios, cu ochii de jos închiși, cu fața contorsionată în încercarea de a-și concentra cel de al treilea ochi. Brusc, aruncă fragmentul la pământ, se întoarse și mărșălui spre capătul tunelului, atacându-l cu o foreză.

– Mi-am dedicat toată viața albastrului, zise el, cu o voce îngroșată. Și ce altceva este în afară de o nenorocită de rocă.

Jakob râse scurt. Continuară să foreze, departe de metalul prețios care acum reprezenta pentru ei doar un material ceva mai moale, prin care să sape.

– Măriți ritmul! strigă Jakob, bătându-l pe spate pe Solly și sărind peste bolovanii de lângă robot. Această rocă s-a topit și retopit, schimbându-se în timp în piatra pe care o vedem. Metamorfoză, spuse el în mod monoton, lungind cuvântul, oprindu-se asupra silabei mor până când cuvântul deveni un fel de cântec.

– Metamorfoză. Meta-mor-fo-ză.

Naomi și Hester preluară incantația, iar mutul Elijah bătu darabana pe robot. Jakob spuse:

---

1 Rocă plutonică hololeucocrată alcătuită 90% din feldspați plagioclazi (feldspați calco-sodici) și 10% din componenți mafici. Asociațiile anortozice formează masive independente de dimensiuni mari (n. tr.).

2 Jaspul este un mineral, o varietate de cuarț cu structură microcristalină care aparține clasei oxizi, cu un raport de amestec metal: oxigen de 1:2 (n. tr.).

– În curând vom ajunge în oraşul stăpânilor, în domurile din Xanadu, cu sticla şi cu fructele şi cu piscinele cu aburi, cu vazele, sporturile şi vinurile lor vechi. Şi atunci va fi o...

– Metamorfoză.

Iar ei săpară şi mai repede.

Stând în vagonul de dormit, ronţăind dintr-un caşcaval, Oliver îl studie pe masivul Jakob, întins lângă el. Jakob respira adânc, foarte obosit, aproape adormit.

– Cum de ştii de domuri? îl întrebă Oliver încet. Cum de ştii toate lucrurile pe care le ştii?

– Nu ştiu, mormăi Jakob. Toată lumea ştie. Doar dacă nu-ţi ard creierul. Doar dacă nu te pun într-o gaură în care să-ţi trăieşti restul vieţii. Nu ştiu multe, băiete. Inventez o mare parte din ele. Dragostea pentru Lună. Orice avem nevoie....

Şi adormi.

Trecură printr-un strat de marmură – marmură albă, dantelată cu cuarţ, astfel că strălucea şi sclipea în vederea lor lipsită de lumină şi îi făcea să se simtă ca şi cum săpaseră printr-o piatră făcută din laptele gustos al vacilor, amestecat cu diamante. Aşa continuară multă vreme, până când se îmbătară de la textura netedă şi fibroasă a marmurei, de la scânteile de lumină care ţâşneau din aceasta.

– Îmi amintesc că am mers, odată, să vedem o trupă de jazz, le spuse Jakob, respirând din greu în timp ce alerga cu roca albă pe lângă vagonete, aşezând-o cu mare atenţie în capătul din spate al tunelului.

– Era în Richmond, printre docurile şi rafinăriile şi tancurile de petrol uriaşe, iar noi eram aşa de beţi încât ne tot rătăceam. Dar, în cele din urmă, am găsit-o. Era doar un trompetist amărât şi unii care îl acompaniau. Cânta stând pe un scaun şi îi puteai citi pe faţă că viaţa lui fusese o luptă aprigă. Pălăria îi acoperea toată averea. Astfel că ne-am aşezat să bem fără să ne aşteptăm la ceva, iar ei începură ultimul cântec din repertoriu.

Mi-e găleata găurită. Blues de patru măsuri, pe cât de simplu putea fi un cântec.

– Metamorfoză, rosti răguşită Hester.

– Da! Chiar aşa. Şi trompetistul a-nceput să cânte. Şi-au cântat şi au tot cântat. Probabil c-au făcut-o de o sută de ori. De două sute de ori. Şi trompetistul cânta încet, mai mult în pălărie, folosind toate şmecheriile pe care un trompetist amărât le ştie ca să-şi cruţe buzele, ca să ascundă faptul că nu mai merge ca la treizeci de ani. Dar, după o vreme, asta n-a mai contat, deoarece cânta. Tot ce învăţase în toată viaţa, toată muzica şi toată jalea din ea, totul fusese strâns în Găleata veche şi amărâtă.

Şi, tot alergând, Jakob începu:

Vai, găleata mi-e găurită
Da, găleata mi-e găurită
Zi-mi că găleata mi-e găurită.
Şi nu mai pot cumpăra bere cu ea!

Şi tot aşa. Oliver, Solly, Freeman, Hester, Naomi – nu se putură abţine să nu râdă. Ce scotea Jakob la suprafaţă din trecutul său nears! Mutul Elijah lovi amuzat peretele unui vagonet, apoi mulse ugerul unei vaci, între un vers şi următorul – „Nu pot cumpăra bere! – Muu!" Toţi se alăturară, declamând sau cântând. Se potrivea perfect cu ritmul lucrului: rapid, dar nu foarte, regulat, repetitiv, simplu, fără sfârşit. Toate silabele aveau aceeaşi mărime, un pic sincopate, cu excepţia lui „găurită", care era lungă, şi a lui „nu pot cumpăra bere", care era o propoziţie de tonalitate înaltă şi lungă, întinsă ca un strigăt de triumf, ceea ce era o tâmpenie având în vedere că anunţa o veste rea sau cam pe acolo. Dar cântecul era un ţipăt de bucurie şi de fiecare dată când se relua, îl cântau mai tare, mai întins. Jakob improviza sunete de trompetă, iar Hester adăuga tot felul de alte sunete pe armonice mai înalte, ca ale unui fierăstrău tăind oţelul, iar melodia veche se repeta din nou şi din nou şi din nou şi din nou şi din nou şi din nou

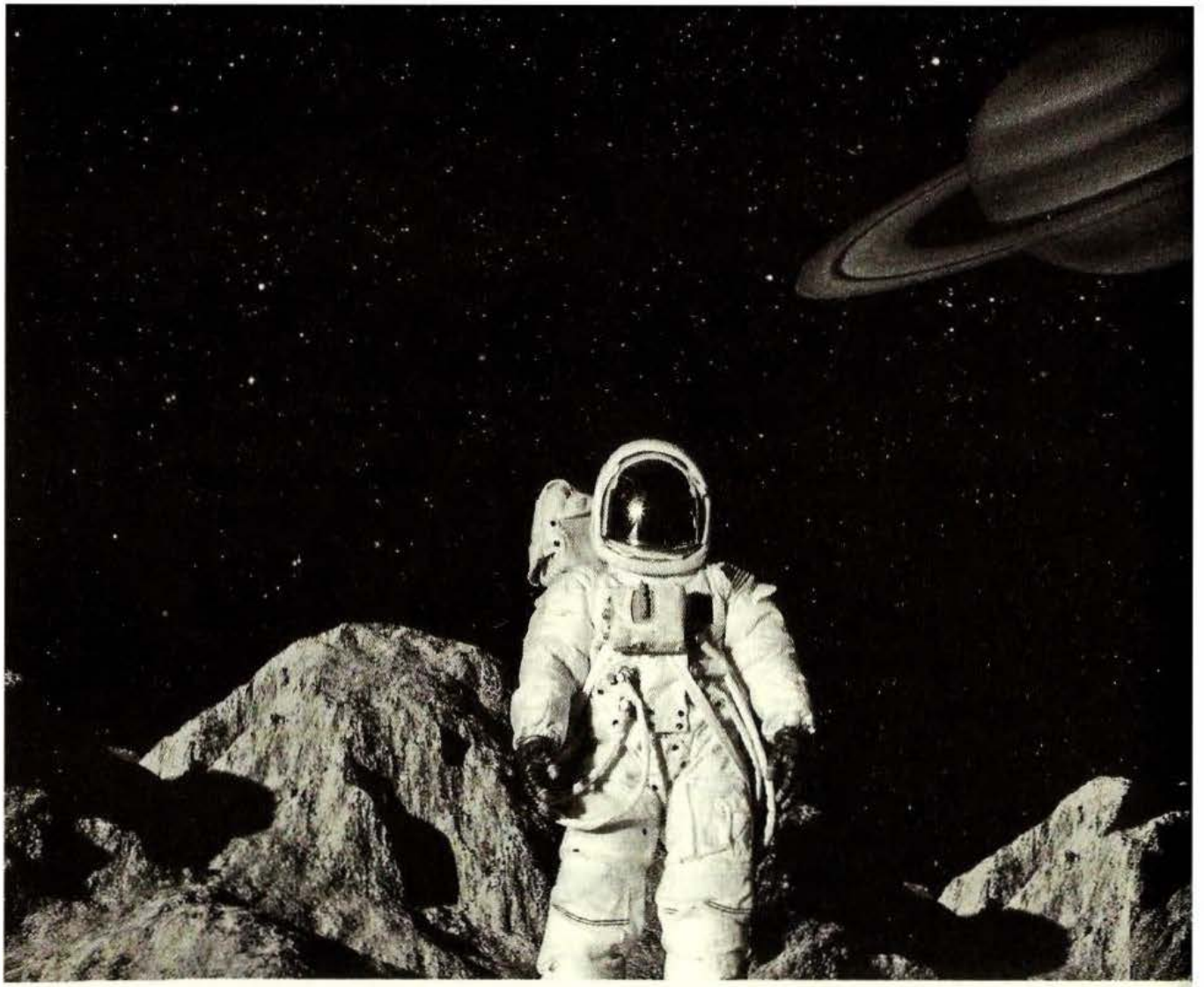

și din nou și din nou și din nou și din nou, într-o passacaglia[1], în creuzetul în care toată sărăcia se transformă în bucurie: blues-ul. Metamorfoză. Au cântat-o vreme de două schimburi, până când au ajuns complet hipnotizați de melodie, au cântat-o și în pauzele lungi, și în restul de timp petrecut împreună.

A fost un ghinion că au nimerit într-un puț care venea de dedesubt și că acesta era plin de supraveghetori înarmați. A fost un ghinion și mai mare că Jakob lucra la robot, el fiind astfel primul care sărise înainte, folosindu-și foreza ca pe o armă și singurul care fusese lovit de gloanțe, înainte ca Naomi să arunce pe lângă el o grenadă făcându-i bucățele pe supraveghetori. Îl urcară într-un vagon, traseră înapoi robotul, ridicară

1 Formă muzicală care a apărut la începutul secolului al șaptesprezecelea în Spania și care este încă folosită astăzi de compozitori. (în lb. italiană, în original) (n. tr.).

şinele şi porniră într-o nouă direcţie, lăsând în urmă un alt Boesman care să distrugă urmele trecerii lor.

Alergau cu toţii, acoperiţi de sânge, cu vacile mugind din cauza primejdiei şi cu Jakob respirând sacadat, printre dinţii încleştaţi. Doar Hester şi Oliver puteau să stea cu el în vagonet, ca să încerce să îl îngrijească, smulgând pantalonii de pe un picior plin de tăieturi. Hester apucă o foreză, ca să cauterizeze rănile care sângerau puternic, dar Jakob scutură din cap în direcţia ei, cu venele de la gât umflându-se.

– Sunt lovit în artera mare din coapsă, zise el printre dinţi.

Hester şuieră.

– Veniţi aici, croncăni ea spre Solly şi ceilalţi. Opriţi-vă şi veniţi aici!

Se aflau în mijlocul unui morman de cuarţ, cristalele transparente, cu fisuri, fiind în totalitate roz. Robotul continua să găurească, butelia de aer şuiera, vacile mugeau. Respiraţia lui Jakob era iute şi hârâită şi, într-un fel, toţi respirau în acelaşi mod, neregulat, prea repede. Dar, pe măsură ce respiraţia lui încetinea şi se liniştea, şi respiraţia lor se liniştea. Era întins în vagonetul pentru dormit, pe un pat de fân, privind în sus, la tavanul tunelului din cuarţ strălucitor, fisurat, ca şi cum ar fi putut vedea departe prin el.

– Toate aceste roci diferite, zise el cu un glas plin de admiraţie şi de durere. Vedeţi voi, cândva, demult, Luna însăşi fusese lumea, iar Terra fusese Luna ei. Dar s-a petrecut o ciocnire şi totul s-a schimbat.

Săpară în cuarţ un mic pasaj lateral şi îl lăsară pe Jakob acolo, în propria lui criptă adâncă. Din clipa aceea, Luna deveni mormântul lui imens, învârtindu-se prin spaţiu până când Soarele însuşi urma să moară, aşa cum le spusese că se va întâmpla într-o bună zi.

Oliver îi dirijă înapoi pe traseu, dar, cum Jakob nu mai era acolo ca să încuviinţeze peste umărul său acurateţea lor, se simţea nesigur de calculele sale navigaţionale. Posomorât, dădu lui Naomi şi lui Freeman coordonatele pentru Selene.

– Dar ce-o să facem odată ajunşi acolo?

Jakob nu clarificase niciodată acest aspect. Să găsească conducătorii oraşului şi să le ceară socoteală pentru mineri? Să-i omoare? Să ajungă la

rachetele instalate pe marile şine magnetice de accelerare şi să deturneze una spre Terra? Să încerce să treacă neobservaţi printre oameni?

– Lasă asta în seama noastră, zise Naomi. Tu doar du-ne acolo.

Şi văzu luminiţe în ochii lui Naomi şi ai lui Freeman, scânteieri care nu fuseseră înainte acolo. Îi aminteau de fiinţa care îl urmărise prin întuneric, de fiinţa aceea pe care nici chiar Jakob nu o putuse explica şi chiar îl speria.

Aşa că stabili direcţia şi ei continuară să sape la fel de repede ca înainte. Nu mai cântau, vorbeau arareori. Se aruncau în piatră, se răneau, atacau şi mai înverşunat ca înainte. Când nu putea să doarmă, Oliver se întindea în vagonet, peste sângele uscat al lui Jakob, iar amărăciunea îl copleşea ca o bucată din anortozitul cu care se luptau.

Începuseră să rămână fără fân. Omorâră o vacă şi-i mâncară carnea prăjită. Filtrele recirculatoarelor de apă se înfundaseră, iar apa lor mirosea a urină. Hester asculta seismograful din ce în ce mai des şi era de părere că erau urmăriţi. Dar credea şi că se apropiau de Selene.

Naomi râse, dar nu era vechiul ei râs.

– Ne-ai adus acolo, Oliver. Bună treabă.

Oliver îşi înghiţi un ţipăt.

– E mare? întrebă Solly.

Hester clătină din cap.

– Nu pare mare. Poate dublul diametrului Marelui Filon Principal, nu mai mult.

– Bine, zise Freeman, uitându-se la Naomi.

– Dar ce vom face? spuse Oliver.

Hester, Naomi, Freeman şi Solly se întoarseră spre el, privindu-l cu ochii arzând ca douăsprezece bucăţi de prometiu pur.

– Ne-au mai rămas opt Boesmani, zise Freeman cu voce joasă. Mai avem şi celelalte materiale explozive. O să le aranjez într-un fel cât se poate de bine. Va fi capodopera mea. Şi o s-o aruncăm pe Selene în spaţiu.

Avură nevoie de zece schimburi ca să aranjeze Boesmanii aşa cum dorea Freeman şi apoi de încă trei ca să se retragă suficient de jos ca să fie protejaţi de explozie. Din fericire, şocul era prevăzut să izbească în sus şi să lovească în ceva care urma să cedeze uşor, fără să genereze recul.

În cele din urmă terminară pregătirile şi se aşezară în vagonetul de dormit, toţi şase formând un cerc în jurul grămezii de componente pe care se afla detonatorul. Un răstimp lung rămaseră aşezaţi, cu picioarele încrucişate, respirând încet şi uitându-se la el. Uitându-se unii la alţii, în întuneric, într-o limpezime roş-neagră. După care Naomi îşi întinse braţele şi, cu atenţie, îşi puse mâinile pe butonul detonatorului. Mutul Elijah îşi aşează mâinile sale peste ale ei, apoi la fel făcură Freeman, Hester, Solly şi, în cele din urmă, Oliver – chiar în ordinea în care Jakob îi alesese. Oliver ezită, simţind pielea şi oasele de sub mâinile sale, căldura tovarăşilor săi. Simţea că trebuiau să zică ceva, dar nu ştia ce anume.

– Şapte, croncăni Hester deodată.

– Şase, zise Freeman.

Elijah suflă cu forţă aerul printre dinţi.

– Patru, spuse Naomi.

– Trei! strigă Solly.

– Doi, zise Oliver.

Şi toţi aşteptară o fracţiune de secundă, înghiţind cu greu, aşteptând ca Luna să vorbească cu ei. După care apăsară pe buton. Îl izbiră cu pumnii, îl loviră atât de violent încât de abia simţiră şocul exploziei.

Se îmbrăcaseră în costume spaţiale şi respirau oxigen pur în timp ce urcau prin ultimul tunel, dând la o parte sfărâmăturile. Au descoperit un număr imens de puţuri, pe măsură ce avansau în uriaşa cavitate conică lăsată de Boesmani. Erau tuneluri care şerpuiau în toate direcţiile, o panoramă neaşteptată a unor tuburi distruse, prelungindu-se în profunzimea Lunii din care abia ieşiseră. Şi deasupra cavităţii, peste marginea sa distrusă, peste peretele rotunjit al unui crater...

Era negru. Nu era ca roca. Răspândite peste tot, o mare de puncte albe, unele strălucitoare, altele atât de estompate încât dispăreau dacă te uitai drept la ele. Erau mii de astfel de puncte albe, împrăştiate peste un dom negru, un dom care nu era un dom... Iar acolo, în mijloc, chiar deasupra, o sferă colorată în alb şi albastru. O sferă mare, strălucitoare, albastră, îndepărtată. Jumătate din ea strălucitoare ca farul unui supraveghetor,

cealaltă jumătate doar o umbră... Era în mod clar o sferă mare în... cer. În cer.

Lipsiți de cuvinte, stăteau pe grămada de dărâmături care delimitau marginea cavității. Pe jumătate îngropate în anortozitul spart se vedeau cioburi din plastic transparent, bare de oțel, petice de iarbă, fragmente din metal, un braț, ramuri rupte, un fragment de ceramică portocalie. Cu privirile ațintite spre sfera din cer, spre uimitoarea realitate a spațiului gol, de abia au observat acele resturi.

Trecu mult timp și niciunul dintre ei nu se mișcă și nu făcu niciun gest, în afară de a se uita în jur. Dincolo de harababura rămășițelor închise la culoare și care fuseseră aruncate, în mare parte, într-o singură direcție, suprafața Lunii era o întindere imensă, cu dealuri albe, la fel de ciudate și splendide ca stelele de deasupra. Mărimea tuturor acelor lucruri! Oliver nici nu-și imaginase vreodată că totul putea fi atât de mare.

– Probabil că albastrul este prometiu, zise Solly, arătând înspre Terra. Au acoperit toată Terra cu albastrul pe care noi l-am extras.

Se uitau la Terra cu gurile căscate.

– Cât de departe este? întrebă Freeman.

Nimeni nu răspunse.

– Cu toții sunt acolo, zise Solly.

Râse cu asprime.

– Aș vrea să pot exploda și Terra!

Se plimbă în cercuri pe dărâmăturile de la buza craterului. Șinele pentru rachete, se gândi brusc Oliver, fuseseră probabil în direcția în care Freeman dirijase propagarea resturilor. Ghinion. Solly arătă spre ei. Vocea i se auzea puternic prin sistemul de comunicații radio.

– Păcat că n-avem cum zbura spre Terra și s-o facem praf! Aș fi vrut să putem!

Mutul Elijah făcu câțiva pași, sări de pe movilă spre cer, lovi cu putere spre sfera albastră. Râseră de el.

– Aproape ai prins-o, nu-i așa?

Încercară și Freeman, și Solly, apoi încercară cu toții: luându-și avânt, sărind, zburând lin, în sus, pentru cinci, șase sau șapte secunde, încercând

să apuce cerul de deasupra, plutind înapoi, jos, ca într-un vis, ca să atingă solul printr-o cădere bruscă şi să o încerce din nou... Era minunat să pluteşti, în punctul cel mai de sus al săriturii, liber în gol, eliberat de gravitaţie şi de orice altceva, doar pentru o singură clipă.

După o vreme se aşezară pe buza noului crater, acoperit cu praf alb şi sol negru. Oliver stătea chiar pe buza craterului, cu picioarele peste margine, ca să poată vedea în josul lumii sublunare, şi în acelaşi timp se uita în sus la cer. Trei ochi nu ajungeau pentru a judeca astfel de imensităţi. Inima îi bătea cu putere, se simţea prea ameţit ca să se mai poată mişca. Obosit, beat. Sistemul lor de comunicaţii scrâşnea de la sunetele respiraţiilor care se liniştea încet şi se uneau într-un ritm comun. Hester rosti o frază din Găleata şi ei râseră încet. În afară de Oliver, cu toţii se întinseseră peste dărâmături şi se uitau în sus, la întinderea ameţitoare a universului, la negrul catifelat al infinitului. Oliver stătea cu coatele sprijinite pe genunchi, urmărea dealurile albe sclipind sub cerul negru. Erau luminate de strălucirea Pământului şi a stelelor. Munţii albi, de la orizont, aveau margini la fel de ascuţite precum cioburile domului din sticlă. Şi în tot acest timp Pământul se uita în jos, la el. Totul era mult prea fantastic ca să poată fi crezut.

– Ce crezi că vor face cu noi atunci când vor ajunge aici? întrebă Solly.

– O să ne omoare, cârâi Hester.

– Sau o să ne pună înapoi la muncă, adăugă Naomi.

Oliver râse. Orice ar fi urmat să se întâmple, nu-i mai păsa deloc. Pentru că deasupra lor se afla o revărsare lăptoasă de stele, aruncată peste cerul negru, nemărginit, luminând un milion de alte lumi mai bune decât a lor. Pentru că, deasupra capetelor lor, Pământul radia ca o superbă lampă albastră. Pentru că, sub picioarele lor, se unduiau dealurile albe ale Lunii fericite, găurită precum o mare bucată de caşcaval.

Kim Stanley Robinson, The Lunatics, 1988
Traducere de Miruna Avram

OM CU O MARE ȚARĂ CU ȚMIC
d'aut, ungureanu
PONTUS EUXINUS
SARMATIA EUROPÆA
SARMATIA ASIATI
MARE
MEDITERRA
AFRICA
ARABIA DESERTA
ARABIA FELIX
PERSARUM
Libya exterior
Ingentes Solitudines
PHAZANIA REGIO
LIBYÆ INTERIORIS DESERTA
Melanchleni
Scythi
Saraceni Nomades Arabiæ
Deserta Arabiæ

„O, mare om al Țării, cu vise îndrăznețe
Ne-apropii viitorul și cerul înstelat.
Tu ne îndrumi prin vremuri cu fapte și povețe,
Părinte blând adesea, dar și sever bărbat.

Al muzelor protector, Mecena între semeni
Pictura, poezia și muzica veghezi.
Pe firmamentul artei cu soarele te-asemeni
Și-n operele noastre magnific luminezi..."

AM încheiat cu un mic tremolo și-am așteptat cu privirea în podea. Nu pot ignora aceste fițe bombastice, menite să potențeze versul, căci Stăpânul e mai conservator. Și cine sunt eu, să-l contrazic pe cel care ține în buzunar bugetul culturii, iar în mâna dreaptă biciul?

– Bravo, mă, Serinele, a râs Stăpânul, mă făcuși și soare. Da' cum puii mei nu te bronzezi și tu un pic în preajma mea, că tot alb ca brânza ai rămas? Nu-i rău. Ia dă aia încoace...

I-am înmânat repectuos cioma. El o parcurse, vers după vers, în vreme ce sprânceana critică se arcuia. Am presimțit tunetul blajin al dojenii...

– Vezi, băi, de ce n-are ursul coadă? La concept, la fond, ți-ai dat osteneala. În schimb, la formă mai ai scăpări.

– Ascult, Stăpâne...

– Ai scris „om" cu „o" mic. Păi ori e odă, ori e caterincă? Taci, lasă-mă să termin. Serinele, nu merit și eu o majusculă în operele astea ale voastre, mă? Că eu vă dau să mâncați, eu vă-mbrac, eu vă... Altfel, ai băgat „ț" mare la cuvântul „țară". Care „Țară", mă? Aia care tot eu îi dau să mănânce, și-o-mbrac, și-o... Da' ia zi, vorba asta nu e din alea de pe lista neagră, care ți-am zis să nu te prind că le bagi în poeziile mele? Ești sigur?

L-am încredințat că aceste stângăcii nu se vor propaga în opera finală.

– Bine, zise Stăpânul, n-o lua și tu în tragic acuma, că eu de bine te învăț, nu de rău. Și ți-am mai spus, Serinele, când suntem doar noi nu-mi mai zice „Stăpâne". Zi-mi Nicule, ca între poeți. Sau „Baroane", ca poetul ăla antic, Argăseală, Artimon, cum puii mei îi zicea?

– Arghezi...

– Așa. Mai am o critică... Tu spui acolo „pictura, poezia și muzica veghezi". He, he... Păi e recesiune, băi maestre, n-ai auzit? Dacă-mi dădea

mâna, mișunau pe-aicea și pictorii, și cântăreții, și vreo două balerine mai... știi tu. Dar deocamdată strâng cureaua, să avem toți ce băga în burtă. Mă mulțumesc cu-n prăpădit ca tine. Odă, odă, dar să respectăm și adevărul...

– M-am gândit să fie și pentru viitorime, Stăpâne, am mormăit.

– 'Aidi, băi, lasă obrăzniciile. Te-ai gândit...

Am stat la taclale până după-masă, despre evoluția artei, dar și altele, mai lumești. Stăpânul (Nicu, Baronul) se bălăcea în piscina trei, stârnind adevărate talazuri, iar eu l-am urmat pășind atent, să nu alunec. Și-a trimis nevasta și copiii la băi, într-o baronie prietenă, cu care mai face schimburi comerciale și de artiști. Eu însumi am ajuns în acest Parnas contra unor obiecte de olărit (sursa Oboga) livrate baronului de Dolj, fostul meu stăpân.

– A, zise când se făcuse vremea să-mi dea liber. Să dai o fugă la Salcia, cică s-a pripășit pe-acolo o trupă, pe malul apei, în crâng. Zi-i lui Bebelu să te repeadă cu gipanul. Află ce e și-mi povestești diseară, la masă.

Era o invitație subtilă la cină, așa că am făcut o plecăciune și m-am retras cu spatele.

– Lasă ciorna pe șezlong, nu pleca iar cu ea, că te sparg! strigă el din urmă.

Într-o zi o să-mi pierd și capul, de distrat. Poet, deh... Dac-ar fi fost să iau amendă pentru fiecare ciornă pe care am uitat să i-o las, ori am rătăcit-o, n-aș mai avea piele pe spinare.

Dar Nicolas Cioacă e unul din acei stăpâni luminați care nu fac urât când îi încalc dreptul de-a avea originalele și ciornele, adică tot ce produc. Ce-i drept, m-a amendat acum doi ani, când am vărsat vin pe începutul biografiei *in extenso* și nu s-a mai ales nimic. O sută treizeci de pagini, fleașcă... Firește că i-a sărit mustarul și-a luat din prima cel mai mare bici de amenzi. Am refăcut textul din memorie, însă n-am uitat sancțiunea aia multă vreme.

M-am schimbat în chiliora mea și l-am găsit pe Bebelu la sala de antrenament. În cinci minute a sărit din karate gi în costumul de serviciu, un Armani tras peste vesta de kevlar, cu pulpane generoase acoperind tocul Glock-ului și-un spray cu piper. N-apucasem să spun

„gata", că și traversam orașul cu o sută la oră, spre podul de peste Olt. Avantajul de-a deține toată rezerva de combustibil a baroniei este și traficul decent. Eram singuri-singurei pe toate arterele.

Am mai gonit câteva sute de metri pe celălalt mal, înainte ca Bebelu să vireze scurt. Mai încolo a frânat.

– Du-te tu, Serinele, îmi spuse cu glas adânc, melancolic, căci sunt de-ai tăi, artiști. N-am ce căuta eu acolo, un biet badigard.

Și tolănindu-se cu picioarele peste bord, a deschis „Ulise". Îndoise colțul foii, ca să nu uite unde-a rămas, iar când dădea pagina își muia degetul pe buze. Joyce îi părea delicios.

Dădea să însereze. Printre arborii fumurii ai crângului juca un mic foc de tabără. M-am apropiat prudent. Am văzut o căruță cu coviltir și doi cai care pășteau cap la cap. Pe pirostrii bolborosea un ceaun de mămăligă.

– Alo! am strigat nu prea tare. E cineva?

Popoare de greieri începuseră marea cântare de seară, iar vântul ciufulea crestetele pomilor, care fremătau de plăcere.

– Alo...

Atunci marginea coviltirului se trase și din căruță coborî o femeie tânără, mlădioasă, cu părul ca focul dintre noi. Veni spre mine fără să șovăie.

– Tu? m-am clătinat buimac.

– Seară bună, Seri, zise Giocondina cântat. Știam c-ai să vii...

Giocondina Pop este o pictoriță figurativă de care am fost înamorat peste urechi, până a fugit cu un lăutar obraznic, care-și zicea „muzician". Eram atât de leșinat după dânsa încât de vreo două ori mi-am pus pielea în saramură scriindu-i poezii. Legea e aspră, dar dreaptă: în Baronia Oltului orice vers aparține stăpânului, care și-l dedică, și-l atribuie, ori face ce vrea cu el, că de-aia e baron și datorită Milostiveniei Sale pot eu să țin condeiul între degete.

– Ce faci aici, Gioco? am întrebat-o, respirând din nou.

Mă luă de mână ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat în ultimii doi ani și-mi trimise prin vârfurile degetelor o supradoză de amintiri, senzații, trăiri și sentimente într-un cocteil care m-a îmbătat pe loc.

– Fugim de Armand, spuse privindu-mă până-n adâncul sufletului. Și-a trimis slugoii să ne ducă înapoi la Pitești. Dar cred că i-am păcălit după Albota...

M-am dezmeticit la auzul numelui. Armand Șelaru, baronul de Argeș, e vestit pentru cruzimea sa. Legendele spun chiar că uneori își trage în țeapă supușii care-i greșesc. Între nenumăratele motive de recunoștință față de Stăpânul meu, care mă fac să nu preget a-l așterne la picioare viața și opera, se numără și acela că de multă vreme încoace, la fiecare târg între baronii, Șelaru mă cere la schimb ori măcar cu împrumut și e refuzat mereu, politicos, dar ferm.

– „Fugim"? am întrebat-o. Cine...

Coviltirul se mai deschise o dată, dând la iveală mutra speriată a unui tinerel fără sare și fără piper, spălăcit ca foaia de hârtie într-o pană de muze. „Muzicianul".

– Aha... am zis, pregătind o serie sarcastică, dar Gioco îmi tăie avântul cu glas tremurat și două lacrimi. În plus, nu-mi dăduse drumul la mână, iar otrava sentimentală continua să-mi picure în vene.

– Seri, povesti, eu n-am încetat să te iubesc, însă am avut nevoie de singurătate, să mă reinventez ca artistă. Nu-mi purta pică pentru trecut, să ne gândim la prezent și viitor. Toate celelalte n-au însemnat nimic pentru mine.

Ea posedă și arta de-a vorbi pe nerăsuflate, dar eu am nevoie de aer, așa că n-am apucat s-o întrerup.

– Am creat intens la curtea lui Armand, însă pretențiile lui erau ridicole. I-am umplut galeriile cu portrete excepționale, care-l idealizau. Când nu i-au mai ajuns capodoperele, mi-a cerut să pictez când mi-o punea. Adică pe noi doi în acțiune, chiar în timp ce-o făceam. E prea de tot, am și eu tabieturile mele artistice...

– Bine, am apucat să mă strecor, dar ăsta?

Și-am arătat spre lăutarul spășit.

– Ei, Ramon... Terminasem cu el, dar i-am pus o vorbă bună, să câștige și el o pâine. Lui Șelaru îi place să i se fredoneze hituri când pozează la portrete. În plus, am cu Ramon un proiect care mă redefinește.

– Ce proiect? am întrebat răutăcios. Căruța? Ceaunul?

Giocondina Pop mă fulgeră.

– Tot adormit în culcușul propriilor versuri. Și nici măcar nu-ți mai aparțin, din secunda în care le scrii...

Mă lămuri iute. Ea și Ramon puneau pe roți (!) o trupă de teatru. Giocondina desena decorurile și juca roluri tragice. Muzicantul scria melodii și niște texte. Curând li s-ar fi alăturat și alții, artiști lăsați de izbeliște, rătăcind la hotarele dintre baronii, fără un stăpân al lor. Ronini.

– Știu, se înflăcără pictorița-actriță, că e mare căutare de teatru în baroniile de la Dunăre. Putem să le batem pe toate, liberi, cu ce vrem noi, unde vrem noi. Îți dai seama? Artiști și liberi!

Am privit-o milos.

– Și când un baron o să-și exercite, pe bună dreptate, *jus primae opus* și-o să vă lege de domeniul lui, ce-o să faci? O să fugi iar?

Dădu să-mi răspundă, însă îndată soarele explodă peste luminiș, dezvelind fiecare fir de iarbă și gângăniile pitulate. Apoi încă o răbufnire de lumină și încă una.

– Rămâi unde ești! tună o portavoce. Să nu te prind că miști!

Am încremenit în lumina celor trei perechi de faruri. Gipanele ne încercuiseră tăcute, pe când noi dezbăteam situația artiștilor din baronie. Aveau să ne livreze ramburs lui Armand Șelaru, o pictoriță, un lăutar și-un poet bonus. Marele muzician Ramon dispăruse, pesemne deja ambalat într-un portbagaj.

– Gioco... am șoptit, dar n-am mai avut timp să fac pe eroul.

Deodată Bebelu ne sălță ca pe valize, iar Glockul lătră furios, spulberând patru din șase faruri. Ne-a îmbrâncit în hăul de întuneric, unde ne-am împiedicat de mașinuța noastră.

– Bebelule, am clănțănit prostește, ești aici?

– Aici, confirmă calm. Au vrut să mă găurească, dar atipisem cu cartea pe piept și s-a-nțepenit șuriul în pagini. Joyce ăsta mi-a scăpat viața...

A fost o urmărire ca-n filme. Demult n-am mai trăit așa ceva, la dimensiuni epice, vorba artistului când își simte inima-n gât și pantalonii umezi. Îndată ce-am trecut podul, luând virajul pe două roți, ne-am năpustit pe străduțele pustii ale orașului. Trăgeau în pneuri, dar Bebelu luase roțile pline la plimbare, așa că ne-am pierdut urma. Spre deosebire de gipiesurile lor, noi știam toate șmecheriile scurtăturilor și fundăturilor.

Am trecut prin două garduri și-am urcat gipanul direct pe treptele molcome ce leagă Slatina nouă de cea veche. Câtă vreme ei încă bâjbâiau prin parcul de lângă poșta părăsită, noi am bușnit în fortăreața lui Nicolas Cioacă, fosta casă de cultură a sindicatelor, acum inima baroniei Oltului, cu tot ce-i trebuie unei vieți pașnice, dar și, dacă situația o cere, unui asediu.

Stăpânul era acolo.

Coborî încet scara, înalt, demn și însingurat, cu chipul tras și bluza pijamalei de mătase fluturând homeric.

– Copiii mei... murmură, mișcându-mă până la lacrimi.

Eu și Giocondina am încercat sufocați să-i istorisim, dar el ne amuți cu un gest nobil și-i dădu cuvântul badigardului, care-l lămuri în vorbe puține.

– Cum, mă Bebelule, rosti uimit marele om, Șelaru? A năvălit Armand Șelaru în baronia mea? Și șeful poliției ce p... calului face? Doarme?

– Nu doarme, Stăpâne, șovăi Bebelu, dar...

– Dar ce?

– Legea zice că polițistul e dator să se supună autorității care oferă șpaga cea mai mare. Dacă domnul Armand a...

– Lasă, băi, că știu și eu legea, am scris la ea, ai uitat? Și ce, acuma îi zici „domnu"? O fi venit cu sacul de aur în merțan, e-n stare... Ne-a luat prin surprindere.

Într-adevăr, în zori eram încercuiți. Până să ne taie firele de telefon și să spargă camerele de supraveghere, Bebelu și-ai lui au numărat vreo cincizeci de inși pitulați prin jurul fortăreței, hotărâți să ne prepare pentru țepele baronului de Argeș. Așteptau momentul potrivit sau cumpăneau cum să pună mâna pe noi fără să piardă vreun om.

– Bebelule, vorbi Stăpânul, încercănat de responsabilități, oamenii sunt la posturi?

– Toți până la unul!

– Toți cinșpe adică, mormăi Nicolas Cioacă. Băi, de unde puii mei a adunat Armand atâta trupă? Că e rupt în cur ca și noi, ăștilalți. Nu mai sunt baronii de altădată, frate... Nici vremurile când am împărțit țara, de-am semnat Tratatul Baronilor, s-o stăpânim și s-o mulgem în bună înțelegere și vecinătate. Acuma...

Aluneca spre melancolia poeziei. Respectuos, Bebelu îi atrase atenția asupra prezentului.

Au ținut CSAB-ul[1] și au hotărât în unanimitate să reziste asediului. Ușile erau indestructibile, pereții cât toate zilele, ferestrele sus de tot. Baronul de Argeș n-avusese destulă benzină să-și ridice elicopterul,

1 Consiliul Suprem de Apărare a Baroniei (n. tr.).

care se prăfuia într-un hangar de pe lângă Piteşti. Aveam jamboane şi whisky. Ca să folosesc o inspirată găselniţă poetică a Stăpânului, „ni se rupea".

Fiindcă nici cei de-afară nu dădeau semne de eroism, Bebelu a organizat plantoanele şi ne-am întors la treburile noastre. Mă simţeam inspirat ca un balon umflat cu idei, gata să explodeze. Am plănuit pe loc o mare epopee, care începea cam aşa:

„În ceasul de restrişte, prin negura duşmană / TU pavăză şi faclă ne eşti, cutezător..."

– Serinele, mă readuse baronul la ordine, în ce belea ne-ai băgat... la adu fătuca aia încoace, măcar să mă lămuresc şi eu dacă se merită.

Am adus-o pe Giocondina din cămăruţa în care o zăvorâseră peste noapte şi n-am putut să-mi opresc un oftat de admiraţie. Chiar şi aşa, tăvălită, nedormită, neduşată, tot găsise prin trenţele ei de viitoare actriţă ambulantă nişte cârmâz cu care-şi subliniase avantajos obrajii şi buzele. Dar ce buze... Nicolas Cioacă însuşi înghiţi în sec. Atunci ea scoase în faţă toată artileria de care dispunea, ţâţe, şolduri, craci şi la sfârşit îl păli cu una din privirile alea aer-aer, căreia nu-i scapă nimeni. Pesemne nici Armand Şelaru, despotul baroniei de Argeş.

– Giocondina Pop, se prezentă senzual. Pictură şi arte dramatice...

Treceau secunde bune între ei. Doar între ei...

– Băi maestre, murmură Stăpânul fără să mă privească, n-ai tu nişte strofe de finisat, o sagă, ceva? De data asta poţi să duci şi ciorna cu tine.

Mi-am luat epopeea şi m-am retras în chilioara mea, lăsând uşa deschisă, ca eventuala năvală a barbarilor să nu mă ia pe nepregătite. Compuneam de zor când pe coridor trecu Bebelu, cu o faţă îngândurată.

– Noutăţi? am îndrăznit să-l întrerup.

El mă privi intrigat, apoi dădu din umeri a lehamite. Eram amândoi de partea asta a baricadei.

– Am prins celularul gaborului şef, mă informă apatic. Toată poliţia e strânsă lângă Parc Hotel. I-am promis din partea Stăpânului cea mai groasă şpagă din cariera lui.

– Şi?

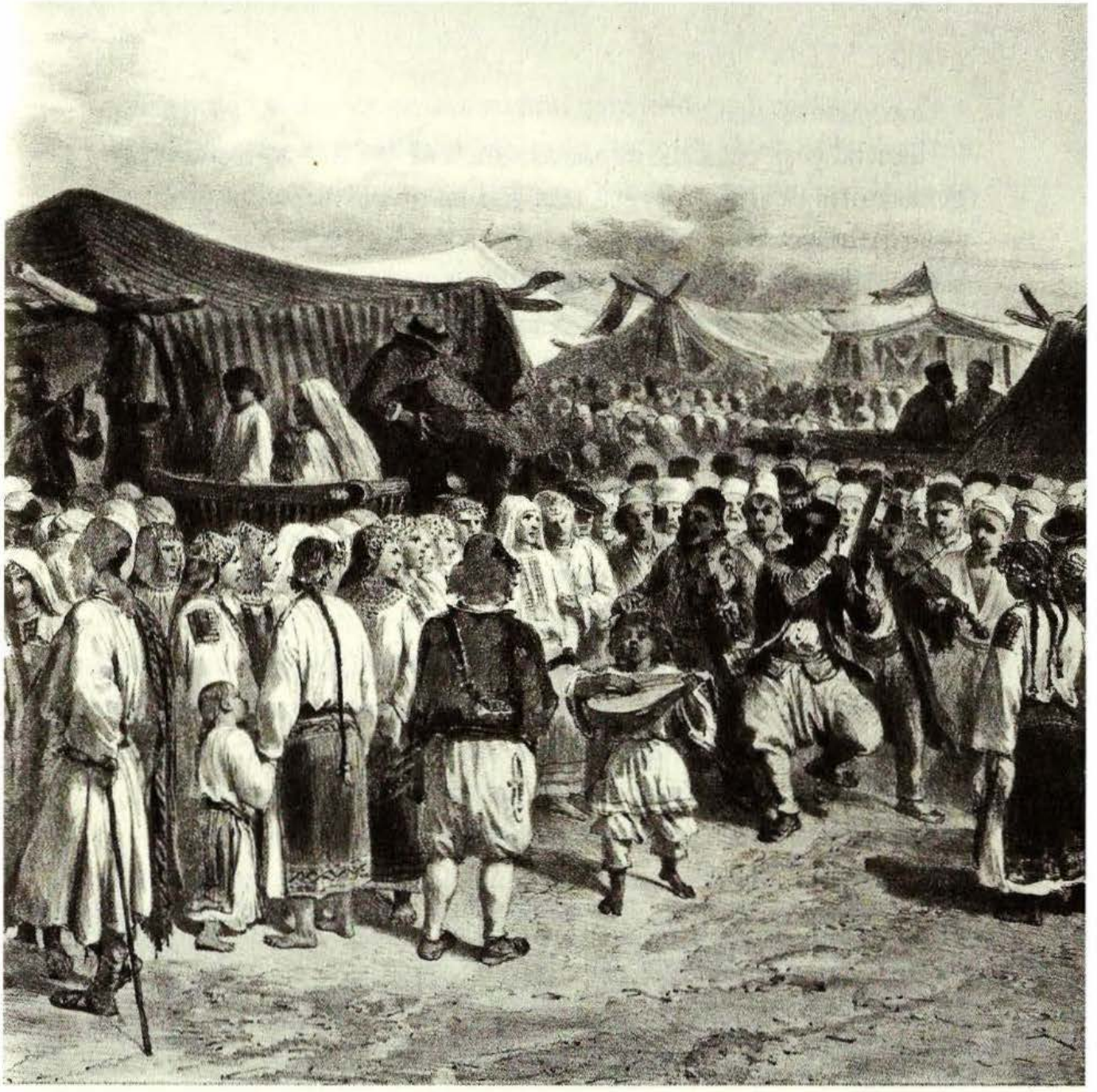

– Zice că stă să vadă de partea cui se-nclină balanța. Legea îi dă dreptul. Și fii atent la asta: mi-a spus că Șelaru a adus oameni din alte baronii. Ori Stăpânul i-a supărat pe mai mulți, ori Giocondina aia are jar în păsărică...

Dar curând nu ne-a mai păsat de jarul ei, nici mie, nici lui Bebelu, nici chiar Stăpânului, din al cărui iatac răzbătuseră o vreme țipete de încântare împletite cu grohăieli.

Începuse asediul.

Întâi au găsit cablurile de alimentare și ne-au lăsat fără curent, însă generatorul din beci mergea uns, așa că nu ne-am făcut probleme. Șelaru trimise apoi echipe de doi-trei inși, care încercau fără spor ba să scoată ușile din țâțâni, ba să agațe o scară de cerceveaua unei ferestre mai izolate, ba să se strecoare ca șobolanii prin conductele de aerisire. Ba, în a treia noapte au bubuit niște explozibil plastic la o intrare, prea puțin însă ca să facă vreo mare stricăciune. Cu molotoavele nu ne-au sâcâit, căci le trebuia benzina să se și întoarcă acasă.

Oamenii lui Bebelu (Trăncău, Ciungu, Boby Stan, restul găștii) se distrau de minune și din când în când mai spărgeau câte-un cap, așa, de divertisment. Ce să spun, asediul mergea grozav. La fel și lucrul la viitoarea mea epopee războinică.

Nu-i de mirare că, pe la amiaza celei de-a patra zile, baronul de Argeș sună pe mobilul placat cu aur al Stăpânului să înceapă negocierile. Nicolas Cioacă se retrase vorbind înfundat în seiful uriaș de oțel, amenajat ca un apartament, unde rămase două ceasuri.

– Ah, ce bărbat, băi Seri, ce conducător...

Am privit-o chiorâș pe Giocondina, care fredona binedispusă, ca și cum nimic nu s-ar fi petrecut. Mai mult decât ușurătatea ei mă apăsa un sentiment nedeslușit, o presimțire rea în legătură cu cele ce se petreceau dincolo de ușa seifului.

Când baronul de Olt își făcu din nou apariția, cu toată splendoarea celor 140 de kilograme, am știut că-n viața mea se deschide un nou capitol. Sau poate se încheiau toate.

Am căzut în genunchi.

– Ce să fac, băi maestre, îmi zise Stăpânul duios, câteodată trebuie să dai vrabia din mână pentru cioara de pe gard. Și câte poeme mai aveam de scris noi doi... Simt însă că trebuie să mă reinventez ca artist o perioadă. Iar pictura și teatrul sunt exact ce-mi trebuie...

Am recunoscut filozofia de viață a iubitei noastre Giocondina Pop. În jumătate de ceas, Bebelu mă coborî cu un ham din turnul de vest al fortăreței, legat fedeleș, direct în brațele haidamacilor lui Armand Șelaru.

De sus, de pe metereze, Nicolas Cioacă îmi striga înecat de plâns:

– Puterea sau arta? Cui mă lași tu pe mine, Serinele, în această cumpănă care mă va sfâșia până la sfârșitul zilelor mele... Puterea sau arta?

Cinci minute mai târziu mă aflam în fața noului meu Stăpân. Mi-a fost de-ajuns o privire ca să-nțeleg diferența dintre povești și realitate. Poveștile înfrumusețează viața.

– Da' ce morții mă-tii, poetică, îmi vorbi piticania pocită, ca din fundul iadului, banii și talentul meu îți pute? Mult ți-a trebuit să mi te-nchini... E, las' că schimb eu a ta cunună într-o ramură de spini. Ce zici, le am cu poezia, ă?

Făcu semn unuia. Înainte să caut răspunsul inspirat, o scatoalcă mă trimise în tărâmul de văzduh și vise a muzelor...

M-am trezit în miez de noapte, pe lumea asta, ori poate cea de dincolo, ori alta. Îmi băteau zece clopote în cap, iar deasupra stelele săltau toate odată, scârțâind ciudat.

– Scoate ulcica aia, Ramoane, și toarnă-i pe gât adormitului, rosti un glas prea bine știut.

Am revenit încet printre cele pământești. Stelele continuau să salte scârțâind, dar asta numai fiindcă zăceam întins pe spate, în căruța trasă de cai. Încotro?

– Hei, Gioco, am zis cu glas stins, potrivit stihurilor dramatice, ce facem noi aici? Cine...

Ea îmi puse un deget pe buze, închizând robinetul întrebărilor.

– Ramon a ciordit merțanul lui Armand și te-a adus înapoi la Salcia, unde ne-ai găsit tu. Pusese caii și căruța la fereală. Am scufundat mașina într-un smârc de-al Oltului, atâta cât s-o vadă și să creadă că ne-am înecat. Până s-or lămuri cum stă treaba, noi o să fim departe...

– Bine, dar tu? Dar Stăpânul Cioacă?

– Nu era de mine, Serinele. Și ăla e la fel de pervers ca toți baronii. I-a zis Armand la telefon că-mi place să pictez când... Deja începuse cu pretențiile.

– Or să ne prindă, Gioco... Or să cadă la înțelegere și-or să ne hăituiască prin toate baroniile din țară...

– Om trăi și-om vedea. Deocamdată suntem de capul nostru, mai e mult până la ziuă și vara de-abia a început. Avem toate drumurile în față.

Până să zic ceva, Ramon lăsă caii în voia lor și se aplecă timid, acoperindu-mi peisajul stelar.

– Știți ce mă gândeam, maestre? De ce să ne oprim la o trupă de teatru, când putem să înființăm una de operă? Da, da, operă. Eu, nu mi-e rușine, am o voce de voce, iar Gioco, pardon, domnișoara Pop se descurcă binișor ca soprană. Am împrumutat din biblioteca lui Șelaru o lucrare a unuia, Verdi. Cam prăfuită, dar dacă-i aduc nește îmbunătățiri o să se bată poporul să ne-asculte. Poate te uiți și matale peste libret. Când o să...

L-am lăsat să rostogolească vorbele și m-am ascuns în propriile mele vise. Poetul rămâne poet și-n somn...

S.O.S.

Connie Willis

(...)Titanicul s-a scufundat foarte repede, îi spusese el. În mai puțin de două ore și jumătate. Ani de zile mai târziu, la locul respectiv încă mai puteau fi văzute fantome, deși eu știu din experiență că ele pleacă dincolo în doar câteva ore. (...)

CAROLINE nu era în cameră. Amy o putea auzi plângând, undeva pe hol. Deodată, plânsul ei răsună mai tare, ca şi cum toate celelalte sunete înconjurătoare încetaseră brusc. S-au oprit motoarele, gândi Amy. Suntem sub apă, suntem morţi. Ceva s-a întâmplat. Ceva îngrozitor.

Venise să o ia pe Caroline, să o scoată din acea casă, dar fetiţa fugise de ea, suspinând înspăimântată. Fugise de Amy, fugise de mama ei. O găsise apoi împreună cu femeile, agăţându-se de fustele lor cenuşii, foşnitoare. O îmbrăcaseră la fel ca pe ele. Când au făcut asta? se întrebă Amy speriată. Lucrurile au mers prea departe.

– Strânge-ţi lucrurile, Caroline, mergem acasă, spusese Amy cu glas hotărât, pentru ca femeile să nu-şi dea seama că e speriată.

– Nu! strigase fata, ascunzându-se după fustele lor mişcătoare. Mi-e frică, o să-mi faci iarăşi rău.

– Să-ţi fac rău?! izbucnise Amy, a cărei uimire se transformase în furie. Să-ţi fac rău? Cine ţi-a spus că ţi-aş putea face rău?

Întinsese mâna după Caroline, încercând să o scoată din cercul protector al femeilor.

– Ce i-aţi spus? le-a întrebat imperativ.

Debra ieşise în faţă, graţioasă precum o fantomă în gri foşnitor şi îi zâmbise.

– A vrut să ştie de ce s-a îmbolnăvit la picnic.

Amy îşi încordase mâinile pe lângă corp, străduindu-se să n-o pocnească.

– Şi ce i-aţi spus?

Caroline ţâşnise pe lângă ea, ieşise pe uşă şi coborâse fuga în salon.

Fetiţa se ascunsese sub masa uriaşă din cameră. Amy se lăsase în genunchi şi se târâse spre ea, dar Caroline se dăduse înapoi, până după

piciorul masiv al scaunului sculptat. Amy ieșise de sub masă, pentru a nu o speria mai mult, se ghemuise și întinsese mâinile în față spre fetița de șase ani. Caroline rămăsese lipită de piciorul scaunului.

– Hai, vino, Caroline, șoptise Amy, îngrozită de fraza pe care știa că trebuie să o spună: Nu te voi răni, draga mea.

Caroline clătinase din cap, cu obrajii încă umezi de lacrimi.

– O să mă otrăvești din nou, șoptise ea atât de încet, încât Amy de-abia o înțelesese.

– Să te otrăvesc? murmurase Amy.

Caroline la pieptul ei, pe moarte, apoi Jim cu ea în brațe, traversând parcul spre această casă, Amy alergând după el, cu inima bătând să-i spargă pieptul, fugind într-acolo pentru că stația de poliție era în cealaltă parte a parcului, iar ei îi fusese teamă că fetița va muri înainte să ajungă la secție. Jim a adus-o aici, în acea casă, care era mult mai aproape. La acești oameni. Cu gândurile învălmășindu-i-se în cap, în timp ce Ismay prelua trupul inert al lui Caroline din brațele lui Jim: N-ar fi trebuit să o aducem aici.

– Cineva te-a otrăvit, rostise Amy, și, în aceeași clipă, știuse că așa se petrecuseră lucrurile.

Rămăsese tăcută câteva clipe, atât de șocată încât nu mai putea zice nimic. Își încrucișase mâinile peste piept, ca și cum ar fi ferit o rană, și șoptise atât de încet încât cineva care i-ar fi stat alături n-ar fi putut-o auzi, cu buzele mișcându-se într-o propoziție mută: Nu ți-aș face niciodată rău, Caroline, te iubesc prea mult.

Auzea din nou plânsetul lui Caroline, ca și cum cineva ar fi deschis brusc o ușă. Trebuie s-o găsesc, spuse Amy cu voce tare și încercă să-și păstreze hotărârea în vreme ce se îndrepta spre ușa dincolo de care se auzea plânsul copilului. Dar pe drum spre camera în care o țineau își tot repeta: S-a întâmplat ceva îngrozitor, s-a întâmplat ceva îngrozitor.

Se opri, zăbovi în ușa deschisă și privi înapoi, spre salon. Lămpile de pe hol pâlpâiră precum lumânările în vânt, apoi se liniștiră, luminând mai puțin intens ca

înainte. În hol era frig. Ar trebui să mă întorc să-mi iau haina, gândi Amy, va fi rece pe punte. Apoi veni celălalt gând, care o făcu să se înfioare. Nu trebuie să mă întorc în salon. Ceva îngrozitor s-a întâmplat acolo.

Ismay o poftise în salon, să aștepte până ce medicul ar fi consultat-o pe Caroline. Amy rămăsese la piciorul scărilor în spirală, îmbrățișând stâlpul central, încercând să nu gândească la faptul că ea va muri, de teamă să nu se adeverească.

– Nu-ți pierde speranța, o încurajase una dintre femeile în gri, și o bătuse pe umăr, pornind apoi pe trepte în sus, cu o pătură în mână.

Hainele ei aveau aceeași culoare ternă, cenușie, la fel ca ale celorlalte femei. Pluteau ca spectrele în jurul patului pe care zăcea Caroline. Amy gândise: Aici este lăcașul unui cult, nu trebuia să o aduc aici. Dar cea tânără, pe care Jim o strigase pe nume, Debra, fugise imediat după

un medic. Îl condusese pe scări în sus, pe lângă Amy, spunând:

– Biata fetiță a leșinat în parc. Erau la un picnic. Tatăl ei a adus-o aici.

Deși hainele cenușii o făceau să arate ca o stafie, vorbele ei sunaseră atât de natural încât Amy simțise o rază de speranță.

– Speranța moare ultima, nu-i așa? întrebase cineva în spatele ei. Chiar și atunci când este evident că nu se mai poate face nimic.

– Ce vrei să spui? întrebase Amy contrariată.

Era bărbatul pe care Jim îl numise Ismay. Debra și Ismay. De unde cunoștea Jim numele lor?

– Știai că a durat mai bine de o oră până ce pasagerii de pe Titanic au aflat că vasul se scufundă? Apoi au privit în jos, peste bord, la luminile punților inferioare, care încă mai străluceau sub apă, și și-au spus: Ce drăguț! Ar fi timpul, poate, să căutăm o barcă de salvare.

Pe Amy o înfricoșase povestea despre vasul care s-a scufundat și nu înțelegea ce legătură are cu ea, așa că se gândise să scape pornind în sus pe scări, numai că el își pusese mâna peste mâna ei, pe balustradă, și îi spusese:

– Nu te vor lăsa înăuntru. Doctorul este încă acolo. Și soțul tău este acolo.

O prinsese de braț și o condusese spre salon.

Caroline e moartă, gândise Amy împietrită, privind spre salon fără să-l vadă.

– Corpul este ca o corabie. Nu moare dintr-odată. Este lovit de moarte, de aisbergul fatal, apoi durează câteva ore până ce se scufundă. Iar în timpul acesta, pasagerii umblă pe punți și trimit mesaje S.O.S. către navele de salvare care nu vor veni niciodată. Ai văzut vreodată o fantomă?

– Au existat supraviețuitori pe Titanic, spusese Amy pierită, cu inima bătându-i puternic. Salvarea a venit.

– Ah, desigur, răspunse Ismay. Carpathia a sosit cu toată viteza, pe la patru dimineața. Căpitanul Rostron s-a împiedicat de aisberguri vreo oră, crezând că a nimerit într-un loc greșit. Dar, de fapt, nimerise prea târziu. Vasul se scufundase.

– Nu-i adevărat, protestase Amy, și știu din bătăile neregulate ale inimii că această conversație nu era despre vase și naufragii. Au

ajuns în timp util pentru a-i prelua pe cei din bărcile de salvare.

– Câțiva pasageri de clasa întâi, spusese Ismay, de parcă supraviețuitorii nu contau pentru el. Știai că toți copiii de la clasa a treia s-au înecat?

Amy nu-l auzise. Îi întorsese spatele și privea spre salon.

– Ce spui? întrebase ea.

– Spuneam că vasul Californian era la numai zece mile depărtare. Echipajul ei a crezut că rachetele de salvare erau artificii.

– Ce spui? întrebase ea din nou și încercase să treacă pe lângă el, dar el se strecurase între ea și ușă, împiedicându-i accesul.

– Ce este locul ăsta? întrebase ea, dar cuvintele îi fuseseră acoperite de bătăile puternice ale inimii.

Amy stătea în ușă, cu fața spre salon. Trebuie să mă întorc acolo, ceva groaznic s-a întâmplat în camera aceea.

– Mami! strigă Caroline, iar Amy se întoarse și privi în cameră.

Femeile stăteau nemișcate în jurul patului, doar brațele le întinseseră spre a o mângâia, iar Debra îi îngenunchease la picioare. Ar trebui să-i pună colacul de salvare, gândi Amy, trebuie să o urce pe puntea cu bărcile. Caroline întinse veselă brațele către mama sa.

Amy spuse:

– O să plecăm acum, Caroline.

Dar înainte de a termina, una dintre femei vorbi, fără să o întrerupă, dar cu o voce atât de puternică încât o acoperi:

– Mama ta a plecat, drăguță, nu-ți mai poate face rău.

– Ba nu a plecat, spuse Caroline.

Cele trei femei se uitară la fetiță, apoi se priviră îngrijorate.

– Îi simți lipsa, înțelegem asta, dar ea e fericită acum. Tu trebuie să uiți toate lucrurile rele care s-au întâmplat și să te gândești doar la faptul că mama ta este fericită acum, spuse Debra, bătând-o încetișor pe mână.

Caroline își trase nervoasă brațul.

– Credeți că ar fi bine să-i dăm un sedativ? întrebă femeia care vorbise prima.

– Ismay a spus că îl va fi greu să înțeleagă.

– Caroline, strigă Amy, vino la mine!

– Nu, spuse Debra, iar în prima clipă Amy crezu că îi răspunde ei, numai că nu se întinsese să o rețină pe Caroline, iar vocea ei avea același timbru ca atunci când făcuse pe fantoma la ședința de spiritism. Nu, poate că într-adevăr își vede mama.

Femeile se cutremurară, ca un vas zgâlțâit de un val.

– Caroline, întrebă Debra cu grijă, unde este mama ta?

– Chiar acolo, spuse copila și arătă spre Amy.

Femeile se întoarseră și priviră spre ușă.

– Poate că vede într-adevăr ceva, spuse Debra. Ar trebui să îl informăm pe Ismay.

Se îndreptă spre ușă, trecu de Amy și coborî scările spre salon.

Salonul era camera pe care o văzuse din parc. Pe când îi dăduse Carolinei paharul cu lapte, observase draperiile grele care acopereau ferestrele și se întrebase cum arăta oare pe dinăuntru impozanta casă în stil victorian. Și-o imaginase decorată întocmai ca această cameră, cu lambriuri de lemn și covoare decolorate, dar încăperea de sus, în care o duseseră pe Caroline, era goală, cu pereți cenușii și lipsită de mobilier. Casa asta a fost ocupată de o sectă, își spusese ea, din nou.

Lângă ferestre se afla o masă mare, rotundă, cu scaune, iar deasupra ei era un candelabru cu lumânări arzând. Unul dintre scaune era mai masiv decât celelalte, iar brațele și spătarul erau sculptate cu minuțiozitate. Masa căpitanului, își spusese Amy, cu gândul la Titanic, iar acela este scaunul căpitanului. Se depărtase de Ismay și întorcându-se a văzut ce se afla în spatele ei. Un aisberg. Un catafalc. Am observat asta prea târziu, se gândise ea, și încercase să treacă de Ismay, dar acesta se pusese în ușă.

– Titanicul s-a scufundat foarte repede, îi spusese el. În mai puțin de două ore și jumătate. Ani întregi mai târziu, la locul respectiv încă mai puteau fi văzute fantome, deși eu știu din experiență că ele pleacă dincolo în doar câteva ore.

– Ce e cu locul acesta? Cine ești tu?

– Sunt un om care vede stafii, un spiritist.

Amy răsuflase ușurată.

– Acesta este locul în care îți ții ședințele de spiritism, zisese ea, bucuroasă că înțelege. Stai în tronul acela și chemi strigoii, continuase, ușor zăpăcită, așezându-se în scaunul sculptat. Vino la noi de pe celălalt tărâm... bal-bla-bla. Te-a vizitat vreodată o fantomă de pe Titanic?

– Nu, răspunsese el, ocolind masa pentru a o privi în față. Fiecare fantomă este propriul ei Titanic.

O făcea să se simtă inconfortabil. Se ridicase și privise pe fereastră. Văzuse secția de poliție dincolo de parc și se simțise din nou ușurată, fără să-și dea seama de ce. Poliția era în apropiere, doctorul la etaj, iar femeile acelea fantomatice erau de fapt doar niște biete văduve care voiau să ia legătura cu soții lor decedați. În această cameră Ismay făcea ferestrele să se deschidă brusc, lumânările să se stingă, năluci să apară pe catafalc, cu mâinile împreunate liniștit peste piept, așa că nu era nimic de care să se teamă.

– Am avut un strămoș pe Titanic, rosti Ismay. Un nemernic s-a salvat într-una din primele bărci lăsate la apă. Știai că Titanicul a fost prima navă care a folosit semnalul internațional de chemare în ajutor? Iar Californian, care se afla la doar zece mile depărtare, ar fi putut fi prima navă care să-l recepționeze. A avut o ocazie istorică, numai că operatorul radio se dusese la culcare mai devreme decât ar fi trebuit.

– Carpathia a auzit mesajul, replicase Amy, și trecuse pe lângă Ismay, ieșind din salon și îndreptându-se spre camera de sus, unde Caroline se simțea deja mai bine. Căpitanul Rostron a venit în ajutor.

– Titanicul primise toată ziua rapoarte despre aisberguri, adăugase Ismay. Dar le-a ignorat cu desăvârșire.

După ce Debra trecu pe lângă ea, Amy se sprijini de perete și-și încrucișă mâinile pe piept, de parcă ar fi durut-o acolo. Trebuie să îl găsesc pe Jim, gândi. Să o urce pe Caroline într-o barcă.

Avea probleme cu scările. Părea că treptele se înclinau înaintea ei și se concentrase din greu ca să le urce. În plus, nu știa cum să se facă auzită de Jim, cum să-i transmită

că trebuie să o salveze pe Caroline. Până și holul părea că se înalță. Se târî spre camera Debrei ca și cum ar fi urcat un povârniș abrupt. În fața ușii închise avu nevoie de un minut pentru a prinde butucul clanței. Nu reuși să-l răsucească și crezu că ușa e încuiată. Apoi își privi mâna, îi atârna pe lângă corp de parcă ar fi fost rănită.

Brusc, Debra deschise ușa sprijinindu-se de ea cu grație.

– Nu-ți face probleme, zise ea peste umăr.

– Dar n-o putem lăsa acolo, spuse Jim urmând-o. Dacă vine poliția?

– De ce ar veni? Cine i-ar putea chema? Nu avem telefoane, iar ușile de la intrare sunt încuiate. Cine ar putea chema poliția?

– Caroline.

Amy intră în cameră.

– Nu are decât șase ani, spuse Debra, clătinând din cap. Și, de fapt, nu a văzut nimic. I-am spus că mama ei a murit în somn.

– Nu, nu-i adevărat, zise Amy, m-ați ucis.

– M-aș fi simțit mult mai bine dacă Ismay s-ar fi ocupat și de Caroline. E posibil, totuși, să fi văzut ceva.

– A văzut ceva, adeveri Debra, și privi cum chipul lui Jim se golește de sânge, devenind pământiu. De dimineață a crezut că o vede pe maică-sa, spuse Debra, apoi făcu o pauză și adăugă: Ismay a decis să ținem o ședință de spiritism.

Așteptă să vadă efectul spuselor ei asupra lui Jim, apoi continuă:

– De ce te temi? E moartă. Nu-ți mai poate face nimic, zise ea și ieși pe hol, închise ușa camerei, apoi coborî la parter.

– Ai otrăvit-o, îi spuse Amy lui Jim. Nu s-a îmbolnăvit, a fost otrăvită. Tu ai planificat picnicul. A fost o înșelătorie pentru a ne aduce aici, la Debra, al cărei nume îl cunoșteai dinainte. Ne-ai adus aici pentru ca Ismay să mă poată ucide.

Jim privea fix ușa camerei, iar culoarea îi revenea încet în obraji. Scoase din buzunar o sticluță de medicamente și o plimbă în mână. Amy își aminti cum stătea el în parc și cum privea când spre secția de poliție, când spre casa cu perdele cenușii, măsurând din ochi distanțele și fluierând încetișor, în timp ce aștepta ca fetița să-și bea laptele.

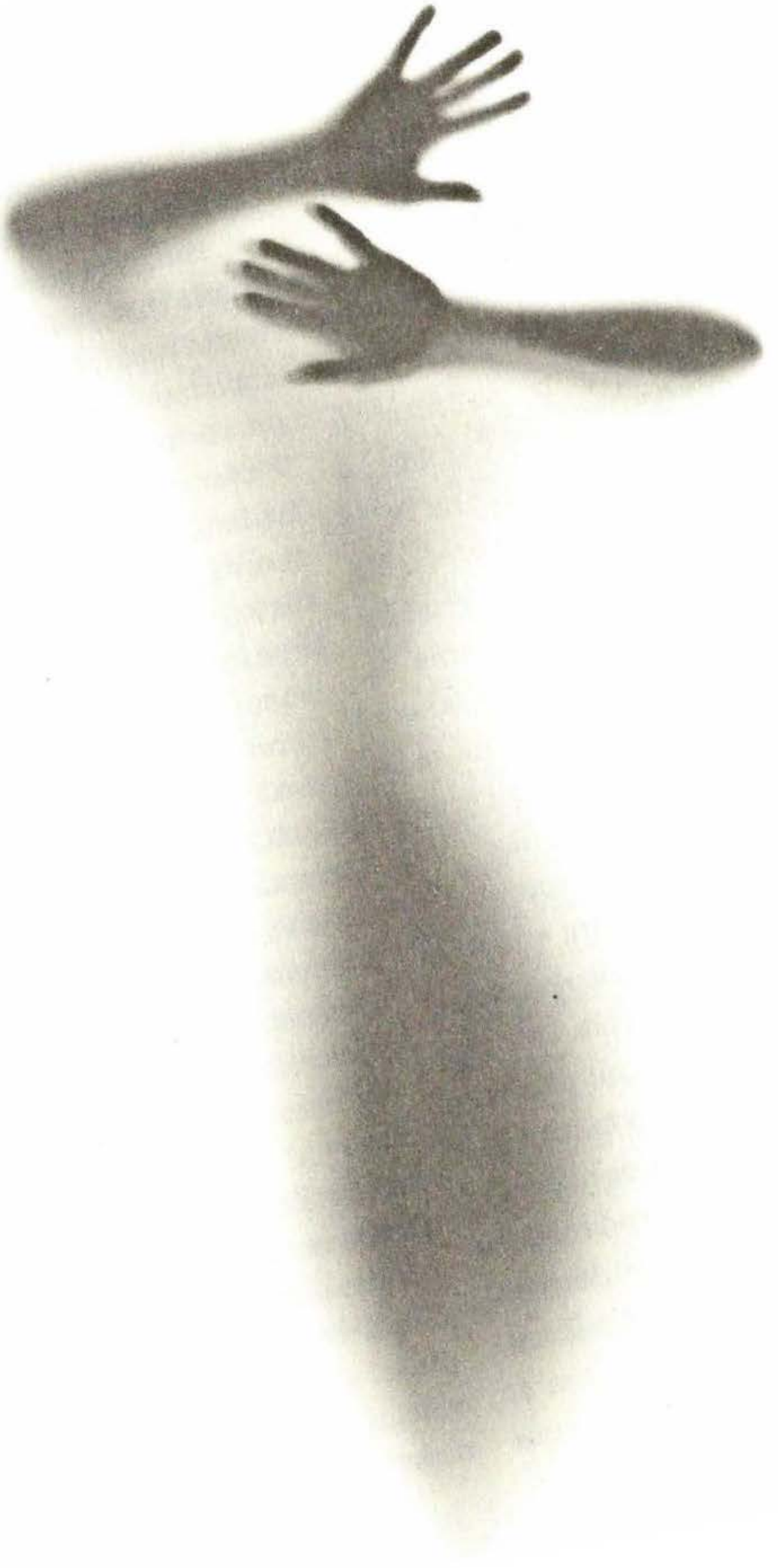

– Nu te voi lăsa să o ucizi, spuse Amy. O voi salva pe Caroline.

Încercă să îi ia otrava din mână.

Jim puse sticluța la loc în buzunar și deschise ușa.

Coborâse la ședința de spiritism deoarece Caroline se simțea mai bine. Nimic nu putea s-o înspăimânte. Ferestrele fuseseră deschise, iar perdelele fluturau, făcând lumânările să pâlpâie. Amy se gândi: Ismay meșterește ceva pe sub masă. Îl privea fix, printre flăcăruile șovăielnice ale lumânărilor.

– Vino la noi, o, spirite, declamase Ismay, care stătea în picioare, lângă scaunul sculptat. Te chemăm, vino la noi.

Era Debra, corpul ei plutea cumva deasupra catafalcului, deși încă o ținea pe Amy de mână. Era fardată din abundență și îmbrăcată în alb. Plutea deasupra catafalcului, cu mâinile încrucișate pe piept, apoi stafia se îndreptase spre masa de spiritism.

– Bine ai venit, spirite, o întâmpinase Ismay. Ce mesaj ne aduci de dincolo?

– Dincolo este pace și liniște, rostise fantoma lui Debra.

Ismay își strecurase din nou mâna sub masă. Stelele erau foarte luminoase și străluceau pe suprafața gheții. Vasul se contura pe cerul întunecat precum o bijuterie, cu luminile punților scufundate licărind sub apă. Face el ceva, gândise Amy, face ceva special ca să mă sperie. Încercase să se împotrivească și să se țină deoparte de fantoma falsă a Debrei, care se apropia ușor de masă. Pe unde trecea, lumânările pâlpâiau și se stingeau. Se îndreptase spre scaunul sculptat.

– Vă aduc vești de la persoanele iubite, spusese ea, așezându-și brațele pe mânerele gravate. Sunt împăcați.

Carena navei începu să se ridice în aer. Toate lucrurile începură să alunece și să cadă, făcând un zgomot teribil. Brațele candelabrelor se prăbușiră, umplând podelele de sticlă spartă, pianul aluneca, iar coardele îi vibrau ca și cum ar fi interpretat o melodie ciudată, oamenii țipau

încercând să se ancoreze ca să nu cadă în gol. Luminile se stinseră, apoi se aprinseră pâlpâind precum lumânările și se stinseră din nou. Carena se ridică și mai sus.

– Nu, izbucni Amy, și se ridică în picioare, fără să dea drumul mâinilor lui Jim și Debra.

Ismay făcuse ceva sub masă, iar luminile se aprinseseră. Fantoma lui Debra dispăruse. Toți o priveau pe ea.

– Am auzit... toate au început să cadă... iar vasul... trebuie să îi salvăm!

Era foarte înfricoșată.

– Unii oameni îi văd pe cei morți, explică Ismay, alții doar îi aud. Probabil că tu ai fost pe Californian. Echipajul nu a auzit nimic până a doua zi dimineață.

Le făcuse semn celorlalți să iasă din cameră. Era încă așezat la masă. Lumânările erau aprinse din nou.

– Știai că atunci când Titanicul s-a scufundat, a format un vârtej atât de mare încât toți care se aflau în apropiere au fost atrași în adâncuri?

Ea țâșnise pe ușă, pe lângă el, și fugise să o găsească pe Caroline care, mai devreme, plânsese și fugise de ea.

Jim lăsă ușa deschisă. Amy profită și ieși după el, dar în capul scărilor se opri, prea înfricoșată pentru a coborî, temându-se că salonul ar putea fi deja sub nivelul mării. Trebuie să mă grăbesc, trebuie să o salvez pe Caroline, înainte să se umple toate bărcile de salvare. Coborî în fugă scările care se înclinau când într-o parte, când în alta.

Se aflau cu toții la masa din salon.

– Vino la noi, Amy, spusese Ismay, te chemăm, ne auzi?

– Vă aud, răspunsese Amy cu glas tare. Voi m-ați ucis.

Ismay nu o privea. Se uita la scaunul sculptat, în care stătea cineva.

– Sunt fericită aici, spunea fantoma lui Amy.

Debra, cu fața fardată puternic, stătea dreaptă, cu mâinile odihnindu-i-se pe brațele sculptate ale scaunului.

– Aș vrea să fii cu mine aici, scumpă Caroline.

– Nu! urlă Amy și încercă să ajungă la masă, la imaginea ei înseși, dar podeaua se legăna puternic, abia se ținea pe picioare. Nu o asculta, fugi, fugi repede!

Ismay se întoarse spre Caroline:

– Ai vrea s-o vezi pe mami, scumpo?

Amy se repezi la el și îl lovi puternic și repetat în piept.

– Criminalule! Ucigașule!

– Vom merge s-o vedem acum, spuse Ismay și se ridică de la masă, ținând copila de mână.

– Nu, oh, nu! strigă Amy înecându-se de disperare și se repezi asupra lui cu o forță care ar fi trebuit să-l doboare pe masă, făcând lumânările să se răstoarne și să picure insule de ceară fierbinte pe suprafața lustruită.

Dar lumânările ardeau liniștit în aerul nemișcat.

– Ajutor! Poliția! O crimă! urlă Amy, zgâriind încuietorile ferestrelor care refuzau să se deschidă, lovind cu pumnii în geamurile care refuzau să se spargă.

Nu o puteau auzi. Nu o puteau vedea. Nici măcar Ismay. Își lăsă brațele să cadă, simțindu-le ca și cum ar fi fost rănite.

Ismay spuse:

– Constructorul navei a înțeles imediat ce se întâmpla, dar căpitanul a refuzat să creadă.

Ea se întoarse de la fereastră. Ismay nu o privea, dar cuvintele îi erau adresate ei.

– Tu mă poți vedea, zisese Amy.

– Da, te pot vedea, răspunsese el îndepărtându-se de catafalc.

Spălaseră sângele. O acoperiseră cu un cearșaf și îi încrucișaseră mâinile pe piept pentru a-i ascunde rana. Bineînțeles că nu o putuseră vedea alergând pe holuri, strigând din toate puterile pentru a se face auzită. Bineînțeles că nu o putuseră auzi. Ea fusese aici, jos, tot timpul, cu brațele acum nefolositoare odihnindu-se peste pieptul nemișcat. Bineînțeles că nu putuse deschide ușa.

Nu o pot salva pe Caroline, gândi și încercă să o găsească în mijlocul femeilor, dar plecaseră toate. Înseamnă că au urcat-o într-o barcă de salvare, până la urmă.

Ismay stătea lângă masa de spiritism și o privea.

– Suntem pe gheață, spuse el, cu un zâmbet ușor.

– Criminalule! zise Amy.

– Nu te pot auzi. Pot însă să înțeleg ce spui după mișcările pe

care le faci și citindu-ți pe buze. „Criminalule" se citește foarte ușor. Dar să știi, draga mea, că nu reușești să scoți niciun sunet.

Ea își privi corpul întins pe catafalc, își privi fața care nu va mai scoate vreun sunet vreodată.

– De fapt morții fac zgomote, spuse Ismay. Precum o navă care se scufundă. S.O.S., S.O.S..

Amy privi în sus.

– Oh, draga mea, văd că speranța nu te-a părăsit nici acum. Sufletul omenesc este tare încăpățânat, nu-i așa? S.O.S. Save our ship. Să lansezi un astfel de apel pentru o navă care nu mai poate fi salvată. Titanicul fusese pierdut din momentul în care a lovit aisbergul, așa cum și tu ai fost pierdută din momentul în care te-am găsit rugându-te. Dar durează ceva vreme până să dispari. Iar până la final, operatorul stă la stația de radio, lansând un mesaj pe care nu îl va auzi nimeni.

În cuvintele pe care el tocmai le spusese era ceva ce îi scăpa, ceva despre Caroline.

– Pare să fie un sunet real, emis de celulele care își eliberează energia, deși mie îmi place să cred că este sunetul pe care îl fac celulele atunci când renunță să mai spere. Un sunet jos, în bandă subsonică, deci nu prea sunt șanse să fie auzit. Debra, drăguța de ea, și câteva difuzoare bine ascunse sunt mult mai de efect, părerea mea. Totuși, S.O.S.-ul celulelor muribunde este folositor în ședințele de spiritism, deși nu are niciodată efecte atât de dramatice cum au fost la tine.

Băgă mâna sub masă. Coșul de fum de la pră se scufundă, într-un nor de scântei. Se auzi un zgomot puternic, de metal zdrobit, apoi țipetele. Nava atârna de cer, parcă sprijinindu-se pe apă, pentru un minut întreg, apoi carena reveni la orizontală și vasul începu să se încline pe o parte, la început încet, apoi din ce în ce mai repede, până ce dispăru complet sub apă.

Nu trebuia să-l lase să-i facă asta. Spusese ceva mai devreme ceva despre el, despre cum o ucisese în timp ce ea se ruga. Ismay crezuse că ea îngenunchease lângă masă pentru a-și spune rugăciunea, dar se înșela, ea îngenunchease pentru a o căuta pe Caroline.

El opri sunetul.

– Banda este foarte îngustă, după cum ți-am mai spus, iar operatorul de pe Californian închide aparatele la miezul nopții, cu un

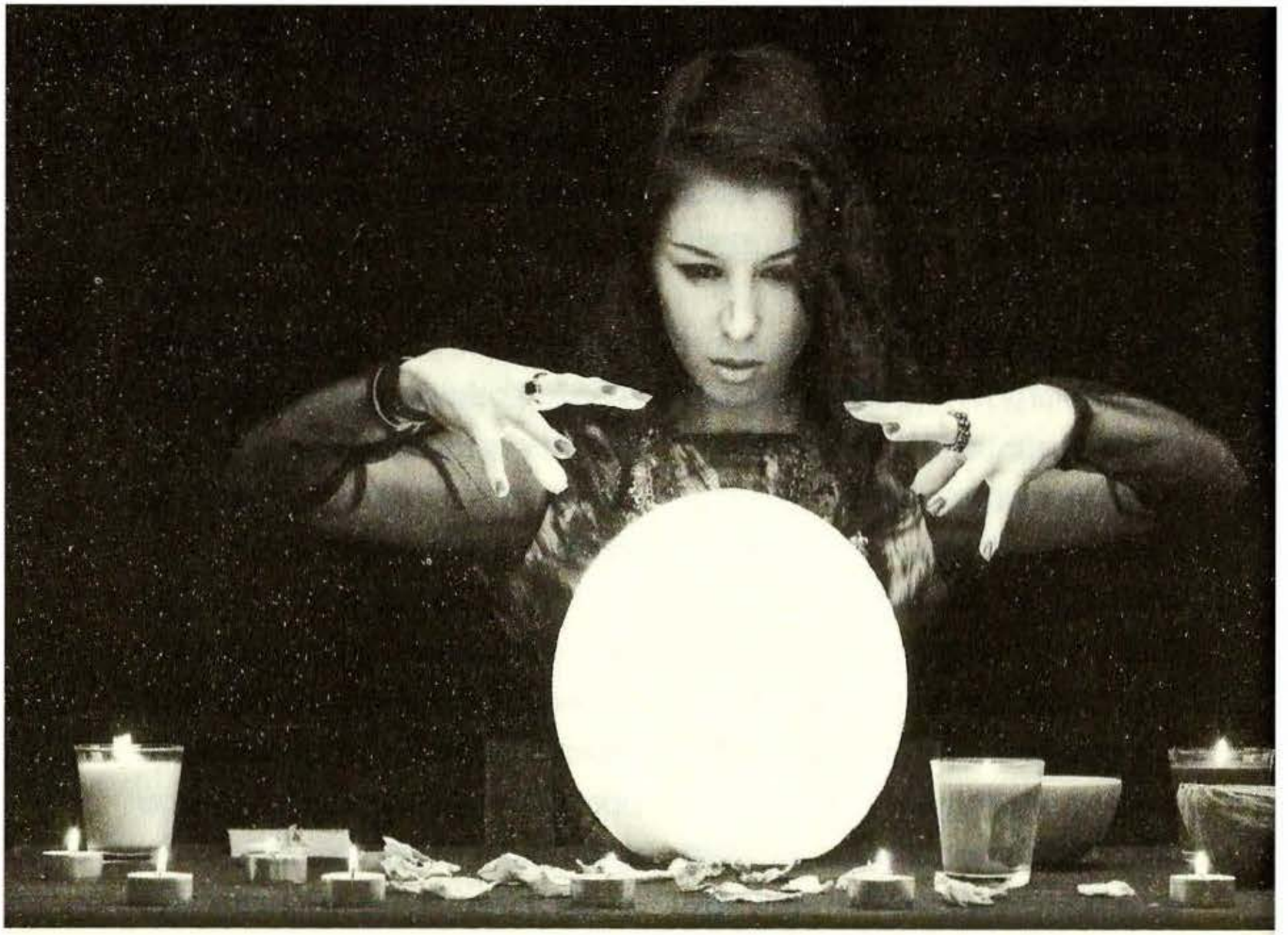

sfert de oră înainte de primul semnal S.O.S.

– Carpathia, spuse Amy.

– Ah, da, zise Ismay. Carpathia. Este adevărat că poliția a venit de câteva ori la mine la ușă, dar în holul de la intrare se împiedicau în aisberguri de scuze și în explicații prosteşti, așa că după vreo oră plecau, gândindu-se că greșiseră adresa. Iar apoi nu mai era nicio urmă a naufragiului pe care ei să o poată găsi.

– Caroline, rosti Amy.

– Crezi că aș fi atât de prost încât să risc s-o las să-mi aducă poliția pe cap? Nu, nu va fi în stare să-i ducă niciunde, spuse Ismay.

Nu trebuie să-l las să mă zăpăcească. Era ceva legat de Caroline, ceva important. Ismay o ucisese pe Amy în timp ce se ruga. În timp ce se ruga.

– De ce m-ai ucis? îl întrebă, rostind cuvintele cu grijă, ca el să-i poată citi pe buze.

– Pentru cel mai prozaic motiv din lume. Soțul tău mi-a dat bani pentru asta. Se pare că o preferă pe dulcea Debra. Ce ți-ai închipuit, că te-am ucis din vanitate, pentru că încercai să-mi afli secretele?

Pentru că te strecurai pe sub masă încercând să găseşti butoanele ascunse, precum un copil căutând indicii?

N-a văzut-o pe Caroline sub masă. Nu ştie că fetiţa a văzut cum am fost ucisă. Toate aveau un înţeles, dar ea nu-şi putea da seama care este acesta.

– M-a plătit şi pentru Caroline, spuse el, şi aşteptă să îi vadă reacţia pe faţă.

– Nu te voi lăsa s-o faci, spuse Amy.

– Nu mă vei lăsa? Draga mea, nu vrei să renunţi deloc, nu-i aşa? Aş putea să-ţi folosesc trupul drept altar pentru sacrificarea lui Caroline, iar tu nu ai fi în stare să ridici nici măcar un deget ca să mă împiedici.

Stătea lângă masa rotundă. Apoi se îndreptă liniştit spre uşă.

– Sfârşitul este aproape. Mi-ar plăcea să stau să privesc, dar trebuie să o găsesc pe Caroline. Nu fii îngrijorată, o voi găsi. Toate bărcile de salvare au plecat deja.

Închise uşa după el.

N-a văzut că e sub masă atunci când m-a ucis. Apoi, un gând îi veni uşor, de la sine. Caroline se ascunde sub masă chiar în acest moment.

Trebuie să încui uşa, gândi Amy, şi porni într-acolo prin camera care se legăna. Broasca uşii era deja sub apă şi trebui să întindă mâna în jos ca să ajungă la ea, dar când degetele i se strânseră văzu că nu butucul clanţei îl prinseseră. Îşi atingea doar cealaltă mână, înţepenită. Nu se mişcase deloc.

Sfârşitul trebuie să fie foarte aproape, gândi, pentru că nici măcar nu mai pot să sper. S.O.S, strigă ea cu voce mică, S.O.S..

Stătea dreaptă lângă trupul ei întins, fără să-l atingă. Alunecarea fu de nesesizat la început, dar apoi, după o vreme, îşi încrucişă braţele pe piept ca şi cum s-ar fi îmbrăţişat singură, apoi mâinile se deplasară, se suprapuseră peste mâinile trupului ei imobil, se confundară cu ele, iar Amy se prăbuşi în sine.

Caroline deschise uşa poliţiştilor. Veniseră cu un mandat de percheziţie. Caroline rosti limpede, fără să plângă:

– Au omorât-o pe mami.

Apoi îi conduse spre trupul inert.

– Da, spuse căpitanul, trăgând cearșaful peste fața lui Amy, da, știu asta.

– Mi-e teamă că s-a întâmplat o nenorocire, zise Ismay intrând în cameră, mama acestei fetițe...

– A fost ucisă, completă căpitanul. A fost ucisă în timp ce stătea îngenuncheată lângă această masă, cu mâinile încrucișate peste piept.

Caroline sub masă, tăcută, în spatele piciorului de scaun, urmărind atentă scena. Explozia de sânge de sub mâinile încrucișate pe piept ale lui Amy. Caroline dându-se înapoi, cu lacrimile țâșnindu-i din ochi.

– Ucisă de dumneata, continuă căpitanul.

– N-aveți de unde să știți asta, zise Ismay.

Jim intră grăbit în cameră. Îngenunche lângă Caroline și o îmbrățișă strâns.

– Oh, draga mea Caroline, au ucis-o, suspină el.

Caroline se smulse din brațele acestuia și fugi spre căpitan luându-l de mână.

– Nu te mai strădui, îi spuse Ismay. Se pare că domnii aceștia au fost informați.

– Caroline, strigă Jim, îndreptându-se amenințător spre copilă. Ce le-ai spus?

– Caroline nu le-a spus nimic, continuă Ismay.

Întinse mâna spre Jim și scoase din buzunarul sacoului sticluța cu otravă. I-o întinse lui Caroline.

– Ai fost salvată, îi spuse el. Toți copiii de la clasa întâi au fost salvați, mai puțin Lorraine Allison, care avea numai șase ani. Dar numele tău nu este Lorraine, este Caroline. Iar dumneavoastră, zise el ridicând privirea spre polițist, presupun că dumneavoastră sunteți căpitanul Rostron, nu-i așa?

– Cine i-a informat? Cum a făcut-o? strigă Jim isterizat.

– Nu știu, spuse Ismay calm. Cred că nici acești polițiști drăguți nu știu cine i-a informat, chiar dacă au venit pregătiți cu mandat de percheziție și cunoscând toate detaliile crimei. Dar pun prinsoare că știu care au fost cuvintele mesajului, spuse el, privindu-l cu atenție pe căpitan: „Veniți de urgență, am lovit un aisberg."

Connie Willis, Distress Call, 1981
Traducere de Ileana Bușac

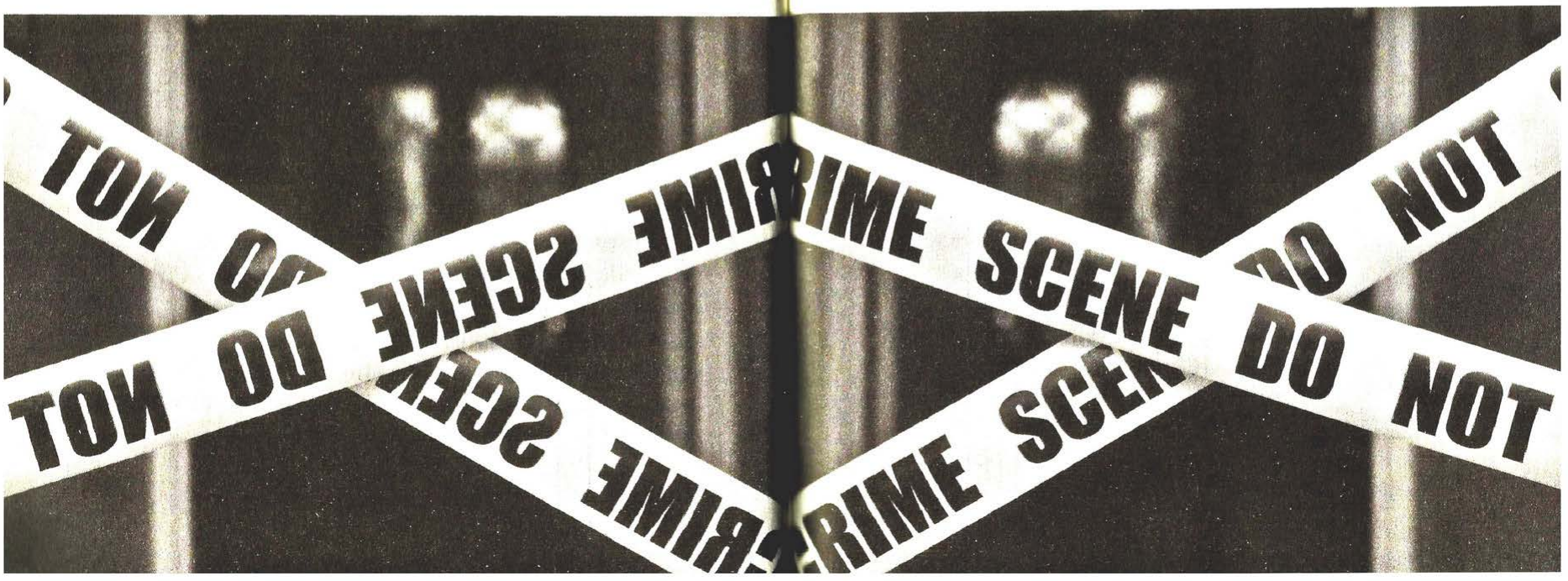

NAUTILUS

A APĂRUT

STEVEN ERIKSON

PORŢILE CASEI MORŢILOR

Vol. I

„Erikson se numără printre cei mai promiţători scriitori recent intraţi în atenţia publicului şi a dovedit pe deplin că are tot dreptul să figureze pe lista autorilor de prim rang."

Bookseller

„Asemenea unui arheolog, Erikson explorează în continuare istoria şi ruinele Imperiului Malazan, scoţând la lumină bogăţii şi documente ce depăşesc orice aşteptare... Astfel se construiesc miturile, graţie imaginaţiei ce reconfigurează legende la fel de bogate ca acelea din cultura noastră."

Interzone

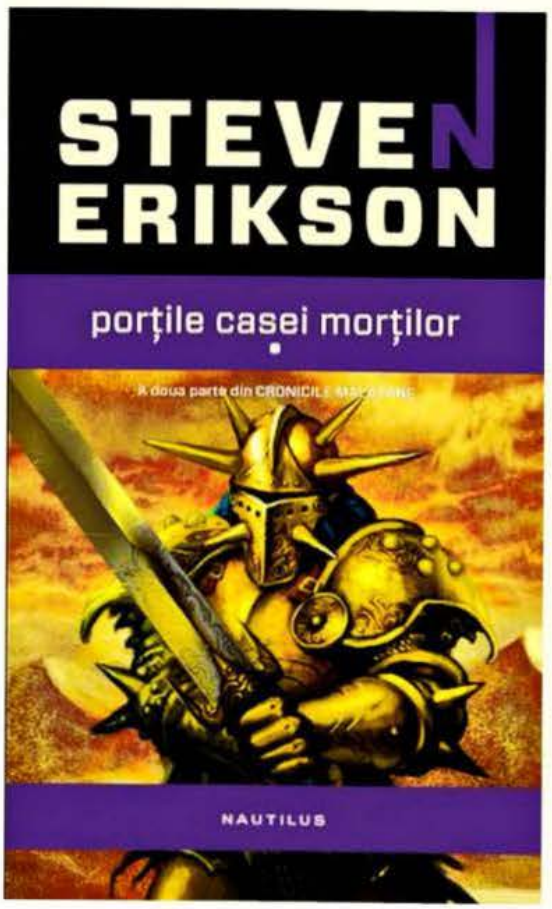

Vol. II

„Literatura lui Erikson mă înspăimântă... Acoperă un ţinut vast şi are o imaginaţie îngrozitor de fecundă şi plină de empatie."

Stephen Donaldson

„O serie în care intuiţia forţei mitice se întâlneşte cu adâncimea lumii, o serie cu personaje într-adevăr reuşite şi cu o poveste palpitantă."

Michael Stackpole

MĂ ÎNTREB CE NE-AM FI FĂCUT FĂRĂ TINE, CROB. NE-AI TRECUT RÂUL, AI GĂSIT ADĂPOSTUL ĂSTA PENTRU NOAPTE ŞI FRUNZELE ACESTEA CĂLDUROASE.
ZONA DE VEST
3
SCENARIUL ŞI DESENELE: VIOREL PÎRLIGRAS

CE-I CU TINE, SORMI? LA CE TE GÂNDEŞTI?
MĂ GÂNDESC LA CE SE ÎNTÂMPLĂ ÎN JURUL NOSTRU... CRED CĂ AM GĂSIT O EXPLICAŢIE LA O BUNĂ PARTE DIN MISTERELE ZONEI.

REZIDUURILE RADIOCATIVE ALE RĂZBOIULUI SUNT RESPONSABILE DE ACEST URIAŞ OCEAN DE VEGETAŢIE, AICI, UNDE ERA UN DEŞERT ARID.
NU ŞTIM ÎNSĂ DE UNDE AU APĂRUT MONŞTRII ŞI, MAI ALES, FULGERUL MISTERIOS, CARE...

...CARE ESTE CAUZAT DE CÂMPUL MAGNETIC AL CENTURII, PROVOCAT TOT DE RADIAŢII! BINE RAŢIONAT, DRAGUL MEU SORMI! O SĂ TE AM ÎN VEDERE LA EXAMENELE DIN VARĂ...
13

PROFESORE!
ERAM SIGUR CĂ... DAR, DE FAPT, CUM AI SCĂPAT?

CUNOAŞTEŢI PROVERBUL "CÂND DOI SE CEARTĂ, AL TREILEA CÂŞTIGĂ." IMAGINAŢI-VĂ CĂ ANIMALUL MEU S-A ÎNCĂIERAT CU ALTUL PENTRU MINE.
ŞI?
ŞI EU AM CÂŞTIGAT, DESIGUR!
E PRIMA DATĂ CÂND SE BATE CINEVA PENTRU MINE; NICI LA FACULTATE NU S-AU OMORÂT SĂ-MI DEA POSTUL!

CROB, TU NU TE BUCURI DE ÎNTOARCEREA PROFESORULUI?
MĂNÂNCĂI SUNT CA NUCILE DE COCOS!
NUCI DE COCOS!
DAR CE SUNT?
BA DA!
?
ȘTII, CIVILIZAȚIA MEA NU MAI POSEDĂ DE MULT IZBUCNIRILE DE SENTIMENTE ALE VOASTRE.
MĂ ÎNTREB DACĂ NU NE-AM FI DESCURCAT MAI BINE FĂRĂ CROB. DACĂ NU NE SCOTEA DIN DEFILEU, PASĂREA NU-L RĂPEA PE PROFESOR, LA COBORÂRE ERA SĂ CADĂ, FUGE GREOI...
NU-L MAI ÎNȚELEG DELOC!
PFFF...
?
N-AUZIȚI NIMIC?
CE S-A ÎNTÂMPLAT?
?
DRACE! CE SUNT ZGOMOTELE ASTEA CIUDATE?
14

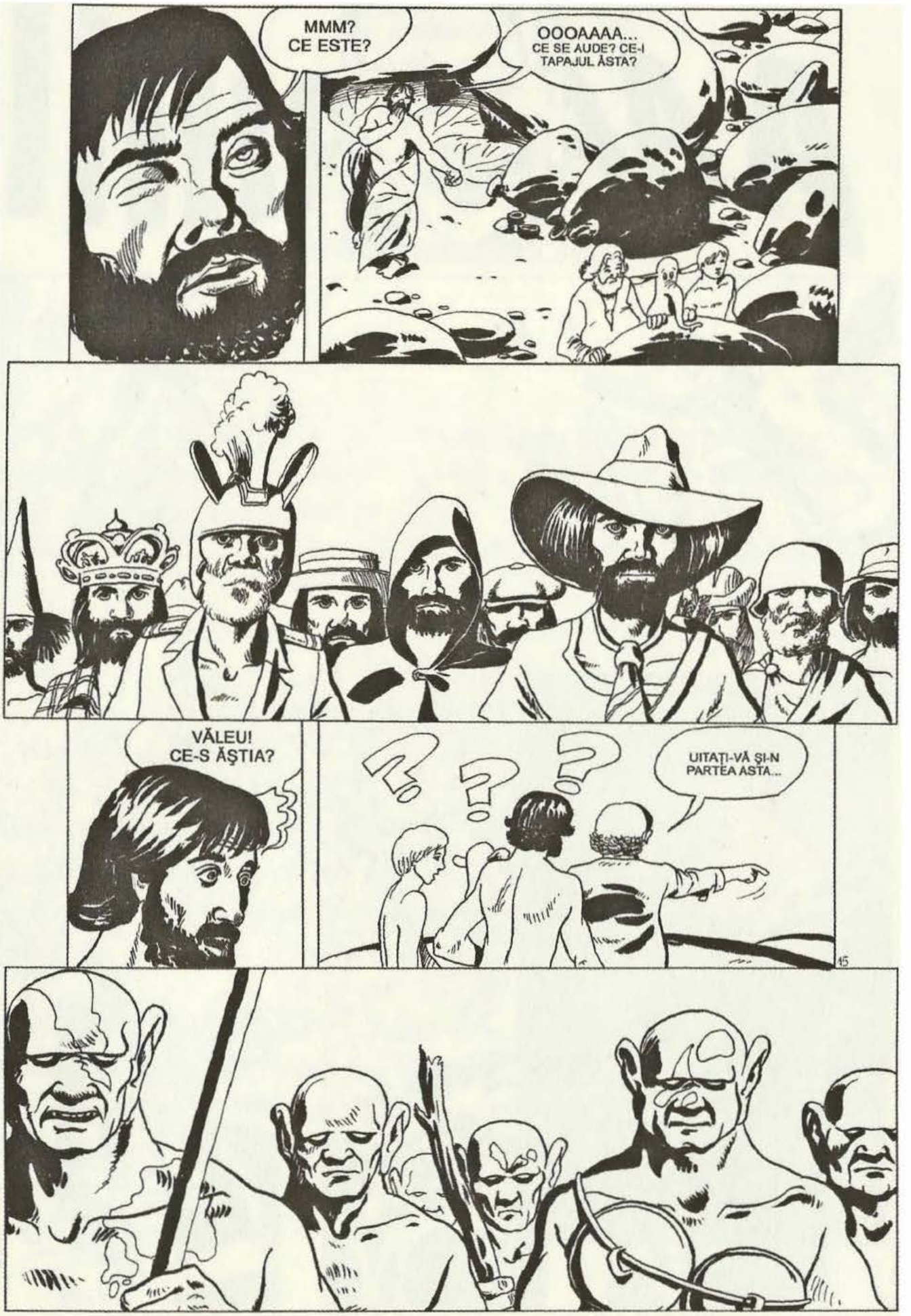
MMM?
CE ESTE?
OOOAAAA...
CE SE AUDE? CE-I TAPAJUL ĂSTA?
VĂLEU!
CE-S ĂŞTIA?
UITAŢI-VĂ ŞI-N PARTEA ASTA...
15

AAAAiiii
CE MASACRU...
VA URMA...

NAUTILUS

A APĂRUT

Orson Scott Card

UMBRA MARIONETELOR

Al treilea volum din SAGA UMBRELOR.

„Arta de a povesti, pe care Orson Scott Card o stăpâneşte atât de bine, precum şi o serie de eroi tineri şi provocatori îi conferă o nouă dimensiune unei ficţiuni incitante despre nişte copii surprinşi în evenimente care zguduie lumea."

Library Journal

Ender Wiggin a învins Furnicile. Pământul şi societatea au suferit schimbări majore, iar unitatea impusă statelor aflate în război cu un adversar extraterestru a devenit de-acum istorie.

Naţiunile pornesc iar la luptă. Sunt în căutare de putere şi de ţinuturi noi. Cea mai mare dorinţă a lor este să manipuleze talentul şi loialitatea copiilor de la Şcoala de luptă.

Peter Wiggin, fratele nemilos al lui Ender, vede că poate speranţele ce privesc viitorul se leagă de sentimentul de unitate şi de un scop ce se cere redescoperit. Iar pe războinicii tineri de pe Pământ îi atrage ca un magnet. Împreună cu Bean, el va remodela viitorul.

NAUTILUS

A APĂRUT

ORSON SCOTT CARD

UMBRA URIAŞULUI

Al patrulea volum din SAGA UMBRELOR.

„O reuşită extraordinară şi o analiză dramatică a maturizării."

Publishers' Weekly

Umbra uriaşului este romanul care încheie magistral epopeea lui Bean, mâna dreaptă a lui Ender în teribilul război interstelar.

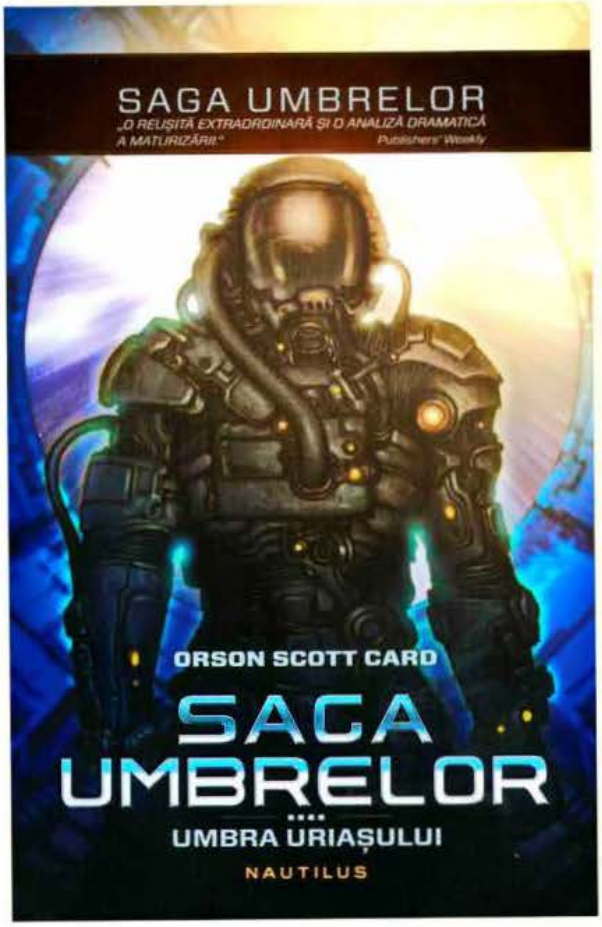

Bean l-a slujit pe Hegemon ca strateg şi general în conflictele îngrozitoare de după victoria lui Ender. Dar acum el şi Petra tânjesc după un loc sigur în care să-şi întemeieze o familie, iar pentru a-l găsi trebuie să păşească iar pe urmele lui Ender şi să privească spre stele.

Califul Alai încearcă să salveze Islamul. Virlomi, zeiţa indiană, merge pe calea lui Gandhi pentru a-şi salva ţara. Flota Internaţională îşi continuă strategia de a salvgarda omenirea. Peter, Hegemonul neînţeles, caută drumul unei umanităţi eliberate de război.

10/2014/CPSFA23/serie nouă

Kim Stanley Robinson
LUNATECII

„La începutul următoarei ture Oliver a fost preluat de un supraveghetor, apoi și-a făcut drum, prin întuneric, spre capătul filonului albastru, lung și subțire la care lucra. Oliver era un tânăr înalt, iar galeria, pe alocuri, avea o înălțime mică. Nu se pierduse timpul cu netezirea formei neregulate a filonului. Trebuia să se târască printre șinele înguste, fixate de solul stâncos, neuniform, zgâriindu-se la trecerea prin gâtuituri ca și cum ar fi lucrat într-un intestin mare și întortocheat."

Connie Willis
S.O.S.

„Ismay își strecurase din nou mâna sub masă. Stelele erau foarte luminoase și străluceau pe suprafața gheții. Vasul se contura pe cerul întunecat precum o bijuterie, cu luminile punților scufundate licărind sub apă. Face el ceva, gândise Amy, face ceva special ca să mă sperie. Încercase să se împotrivească și să se țină deoparte de fantoma falsă a Debrei, care se apropia ușor de masă. Pe unde trecea, lumânările pâlpâiau și se stingeau. Se îndreptase spre scaunul sculptat."

cpsfa.ro
anticipatia.com

ISSN 1220-8620
00023
9 771220 862006